

9
#9

BUK-

BLAD

DE TIJD LATEN UITADEMEN

Lucky Luke schiet sneller dan zijn schaduw. Daarmee is hij sneller dan het licht en is tijd voor hem een fenomeen waarmee hij spelen kan. In die zin zijn wij jaloers op de cowboy. Want willen wij met Bukblad werkelijk actueel zijn, dan moeten we sneller publiceren dan een tekstverwerker tekst verwerken en een drukkerij drukken kan. Kortom: de actualiteit gaat aan onze neus voorbij. Toch kunnen we het gevoel van urgentie niet onderdrukken.

Ken je dat gevoel? Die gezwollen drang de wereld te wijzen op zaken die o zo mooi zijn maar nog onder de oppervlakte liggen te wachten op terechte waardering. Een gejaagde staat van zijn. Het gevoel van urgentie is verwant aan paniek. Je hebt er niks aan, maar het is er en laat zich maar moeilijk elimineren. Mediteren is niet onze sterkste kant. Dus geven we er maar een rationele draai aan teneinde de peper in de reet te doven. Schoonheid transcendeert tijd. Om het gevoel van urgentie te temperen, houden we onszelf voor dat alles wat we voor Bukblad doen in het teken van schoonheid staat. De tijd laten uitademen, zo noemen we dat hier op kantoor. Daarmee houden we onszelf natuurlijk voor de gek, maar het werkt wel, want, voila, de negende editie van Bukblad, het kleinood dat je nu inkijkt, is werkelijkheid geworden. Happy happy joy joy, zingen we Ren & Stimpy na. Langzamer dan je schaduw schieten is ook hele prestatie. Maar hoe zit het met de schoonheid?

Mark, Tarek en Stijn ontfermen zich sinds kort als team over de opmaak en kwamen gelijk, zonder botox te gebruiken, met een nieuw gezicht voor het binnenwerk. Anna Lilith Fleuri Wolters maakte de cover. We hopen dat jullie begrijpen hoe mooi het is als kunstenaars zich

inzetten om elke editie tot iets te maken dat je wilt opnemen en inzien. Kiki Mulder schreef een gedicht en Jan Timmers zette zich achter zijn schildersezel. Dico Bax meldde zich als tekstschrijver en kweet zich met verve van zijn eerste werkopdracht naar eigen idee. Pernilla Ellens wilde Kiko graag interviewen en deed dat dan ook. André Steenberghe had het idee om eens wat over jazz te schrijven en ook hij was zijn idee trouw. Daarnaast schreef hij zowat de helft van de recensies in de rubriek die daarvoor is ingericht. Guus Proto gunt ons een blik in zijn smeulige dagboek. Jaap Maas laat zich leiden door zijn liefde voor muziek en Maartje Kunnen schrijft momenteel zoveel dat ze voor ons ook moois over heeft. Brenda Mertens en Jonas Sars gingen op pad om geïnterviewden te fotograferen. Zij helpen ons verder in het streven naar 100% eigen content. Reverend MC & Pappa Shotgun belichten opnieuw tijdelijk vergeten, doch tijdloze muziek. De tijd laten uitademen. Bukblad 10 willen we dubbeldik maken. Het kan even duren, maar dubbeldik wordt 'ie.

Val ons gerust lastig: info@bukblad.nl. Eerdere edities zijn via de website www.bukblad.nl als pdf te downloaden. ■

IN DIT BUKBLAD

- 4** **SJEFKE DE KOK**
De Kringloop Killer
- 10** **ALL THAT JAZZ**
Miles Davis platen
- 14** **ANNA FLEURI WOLTERS**
'Vormgeven is als muziek'
- 16** **UIT HET DAGBOEK VAN EEN PROTO**
Dagboek van Guus: deel 1
- 18** **EYESORES**
Medicijn tegen disconnectedness
- 22** **JAN EN KIKI**
Schilderij en gedicht
- 24** **KORTEBAANDRAVEN EN KOMKOMMERSORTEREN**
Een overzichtelijke sortering van korte kijk- en luistertips
- 36** **THE PEOPLE'S PLEASURE GROUNDS**
Drums in de badkamer en freaken met Space
- 40** **LUK SPONSELEE**
De sluipwegen van een creatieve omnivoor
- 44** **STROOMHUIS BLIJFT BRANDEN**
Want het Stroomhuis moet door!
- 46** **REV&PAPPA**
Alleen maar respect voor de Soul Queen
- 48** **A TRUE DECLARATION OF FUZZ?**
Verzamelalbum, Glitterhouse Records '86
- 50** **KIKO REITSMA**
Al ben je paars, het enige wat boeit is dat je van metal houdt en daar hard op gaat
- 55** **AGENDA**
Gaat dat zien

DE KRINGLOOP KILLER

TEKST: EDWIN TIMMERS
FOTO'S: BRENDA MERTENS

Siefke de Kok is één van de spinnen in het subculturele web van Eindhoven, vanaf zijn vierde verzot op vinyl en spoedig daarop onherstelbaar diep geraakt door het magische fenomeen radio. Niet vreemd dus dat hij radio maakt, als DJ platen draait en als platenverzamelaar bekend staat als de Kringloop Killer. Altijd op zoek naar muziek die te mooi en eigen is om vergeten te worden. Platen wegrukken bij de afgrond van vergetelheid als een daad van rechtvaardigheid richting de makers.

Een breed – zo breed als maar kan – muzikaal landschap, dat wenst Siefke Eindhoven toe en daar werkt hij aan. Zo'n jaar geleden vestigde hij een radiostudio in het pand van het voormalige garagebedrijf van Van der Meulen-Ansems, een pand aan de Vestdijk op een terrein dat

in de volksmond VdMA heet. De plannen voor het terrein zijn groot. Er moet iets komen waarin mensen kunnen wonen, werken en ontspannen. Iedereen optimaal gelukkig, toeteren de plannen. Onlangs werd vanwege te hoge kosten alvast één enorme woontoren uit de plannen

geschraapt. Een veeg teken? Zolang de hoogmoedige plannen blijven gisten (tot alle suiker op is), kan Sjefke werken aan zijn ding. La Cantina, zo doopte hij de nering, waarin het internetradiostation xehv.nl is ondergebracht. Spoedig kunnen gelijkgestemden La Cantina aandoen voor een snackje, een drankje en goeie muziek middels live-radio. Een samenkost van gelijkgestemden: Sjefke kent het uit de tijd dat muzikfanaten op vrijdag in de platenzaak bijeenkwamen om nieuwe platen te horen en scoren. Hieruit lijkt hij te hebben afgeleid dat je gelijkgestemden kunt maken door mensen gelijk te stemmen. Wil je dat mensen hun auditieve horizon verbreden, dan moet je hen kennis laten maken met dat wat hun horizon kan verbreden. Dat is zijn missie. Over een paar weken zal de horecavergunning op de deurmat vallen. Toch schonk hij al pinpen op 25 oktober jongstleden. In september werd afgesproken dat een delegatie van Bukblad op deze dag samen met Sjefke in diens studio radio zou gaan maken door platen te draaien. Hieruit zou als vanzelf een artikel rollen. BB's Tarek en Stijn draaiden inderdaad platen, maar Sjefke had opeens andere ver-

plichtingen: hij stond buiten achter de tap. Er was een kunstveiling tussengekomen ten bate van het eeuwig kiemkrachtige Stroomhuis, dat ruim een week eerder afbrandde. De kunstveiling was een initiatief van kunstenaar (met, in zijn eigen woorden, twee linkerhanden) Seth Driessen. Samen met een stel andere kunstenaars zette hij de veiling in een week tijd op. Ruim veertig Eindhovense kunstenaars schonken een werk. Het was een gebeuren om je vingers bij af te likken. Er hing een energie die op de gezichten van alle aanwezigen een lach toverde, ook op het gezicht van burgemeester Dijsselbloem. Alle zielen gloeiden eensgezind voor een vurig gewenste wederopstanding van Stroomhuis. In La Cantina draaiden Tarek en Stijn prachtige platen en buiten, rondom een rechtop gezette zeecontainer onder een blauw-wit gestreept tentzeil improviseerden Seth en z'n maten, gestoken in gele hesjes, de veiling. Het begon met feedback. De microfoon was aangesloten op een te lichte installatie die vol open moest om de paar honderd aanwezigen te bereiken. Alleen als het publiek zweeg, was de veilingmeester te horen. Het publiek zweeg niet, dus

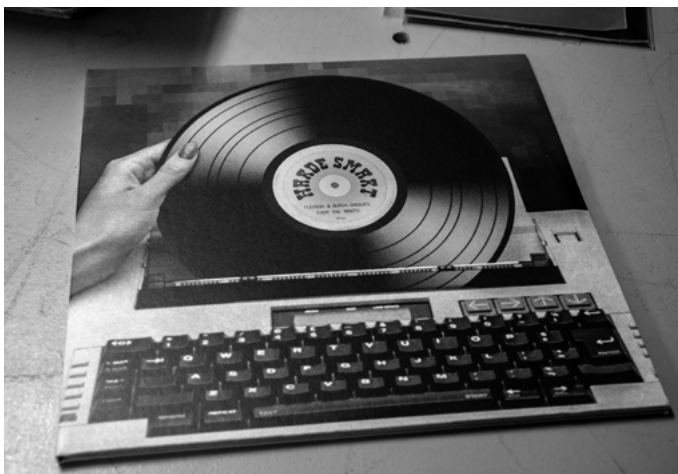

verwarring in het proces van opbieden kwam geregeld voor. Een fraai voorbeeld daarvan is het kunstwerk dat 290 euro opbracht. De biedingen liepen op totdat een man 250 riep. Seth hoorde dit bod en poogde het publiek aan te sporen meer te bieden door 275 te roepen. De man die 250 had geboden, maakte uit Seths geroep op dat er reeds 275 geboden was en schakelde op naar 290. Dat bod werd afgehamerd. De man lachte van oor tot oor toen hem verteld werd dat hij zijn eigen bod met veertig euro overboden had. Dit voorval tekende de vibe van de veiling. Ondertussen schonk Sjefke de glazen vol. Die avond hebben we hem niet meer gesproken, drie dagen later wel, over de telefoon. Het is geen straf om met hem te praten. "Er is een ontmoetingsplek weggelaten, een plek waar je gelijkgestemden tegenkomt. Zo mooi hoe de nieuwe lichting alternatieven

samen met de ouwe garde dingen oppakte. Stroomhuis was één van de laatste, zo niet dé laatste plek waar zoiets kon, voor dingen waarvoor de Effenaar te groot is. Zeven jaar geleden voerde ik de programmering bij De Sociale Dienst, een plek met atelierruimtes en meer in het oude politiebureau en het voormalige kantoor van de sociale dienst. Ik programmeerde dingen waaraan een ander zich niet wil branden, niet-winstgevend dingen. Stroomhuis had ook geen verdienmodel, ze zeiden in feite: 'Hier heb je een plek om te spelen en hier heb je een tijdstip. Doe je ding en maak er wat moois van'. La Cantina en xehv.nl doe ik om de simpele reden dat ik het leuk vind. Maar ook om een platform te bieden. Voor veel dingen is geen of nauwelijks plek in Eindhoven, denk aan hiphop, en dat wil ik met radio keren. Veel muziekliefhebbers hebben geen kring van gelijkgestemden. Ze luisteren op hun kamertje naar hun muziek. Hen nodig ik hier uit om te draaien, ook als ze dat nog nooit gedaan hebben. Eerst de liefde, dan de skills. 'Hier heb je twee uur,' zeg ik dan, 'maak er wat moois van'. Misschien krijgen ze het hier onder de knie en gaan ze later op andere plekken draaien. Liever nodig ik geen mensen uit die op hun telefoon liedjes aanklikken. Die nemen het vak DJ niet serieus. Mijn eigen radioprogramma heet De Zwarte Plak. Die naam verwijst naar vinyl, het mooiste medium, met het singletje als absolute favoriet, want die dingen hebben iets magisch. Ook is De Zwarte Plak een gehucht nabij Deurne waar een verzetsgroep tijdens WOII haar uitvalsbasis had. Een restje cola in een glas in

de ochtend na een lange nacht is evengoed een zwarte plak... Ik heb een nogal brede smaak. Techno is oké, maar een uur lang hoeft voor mij niet. Een show beginnen met iets van een Franse soundtrack en eindigen met Belgische disco uit de jaren tachtig. Associatief draaien. Het ene baslooptje triggert bijvoorbeeld een ander baslooptje in je herinnering. Alweer even geleden ontmoette ik Micha en Richy uit Gent. We bleken alle drie te zoeken naar min of meer vergeten Nederlandstalige muziek. Met hen maakte ik twee compilaties – op mixtape en op LP – met Nederlandstalige muziek uit de 60'er, 70'er en 80'er jaren. Harde Smart heet het, staat ook bandcamp. Allemaal liedjes die het grote publiek niet kent, maar die de tand des tijds hebben doorstaan. Feite-

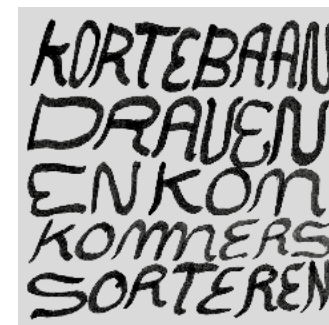
lijk het resultaat van jarenlang op de knieën door bakken met tweedehands platen bladeren in kringloopwinkels en op rommelmarkten. Zwaar werk, want veel is bagger, maar soms is het raak. Negen van de tien platen die ik draai, komen van de kringloop. Ik heb intussen een collectie van veertig jaar zoeken. In november word ik 46. Op mijn vierde kreeg ik een platenspelers, het afdankertje van mijn zus, een ouwe Philips. De magie van de naald op de plaat leggen. Het was liefde op het eerste gezicht. En de magie van radio. Je kunt niet zien wat er gebeurt en toch ben je er bij. Ik dacht altijd dat Meta de Vries een hele mooie vrouw was... Ik luisterde heel veel radio. Curry en Van Inkel! Die twee hadden zoveel plezier in het maken. Dat is de wereld waar je wil zijn." ■

BUKBLAD OP SPOTIFY

BUKBLAD's onderste plank is onze Spotify playlist waarop je onder andere alle bands uit deze editie kunt luisteren. Wij verversen de playlist regelmatig met nieuwe nummers die volgens ons aandacht verdienen.

Onze vaste rubriek 'Kortebaandraven en komkommersorteren' beschrijven wij liedjes (zowel recent als uit het verleden) die volgens ons de moeite waard zijn om te luisteren en hebben ze gebundeld in deze playlist.

ALL THAT JAZZ

TEKST EN FOTO'S:
ANDRÉ STEENBERGEN

Hier ben ik echt heeeel erg blij mee. Echt heel blij. Ontzettend bedankt allemaal en ja, deze wilde ik heel graag hebben!"

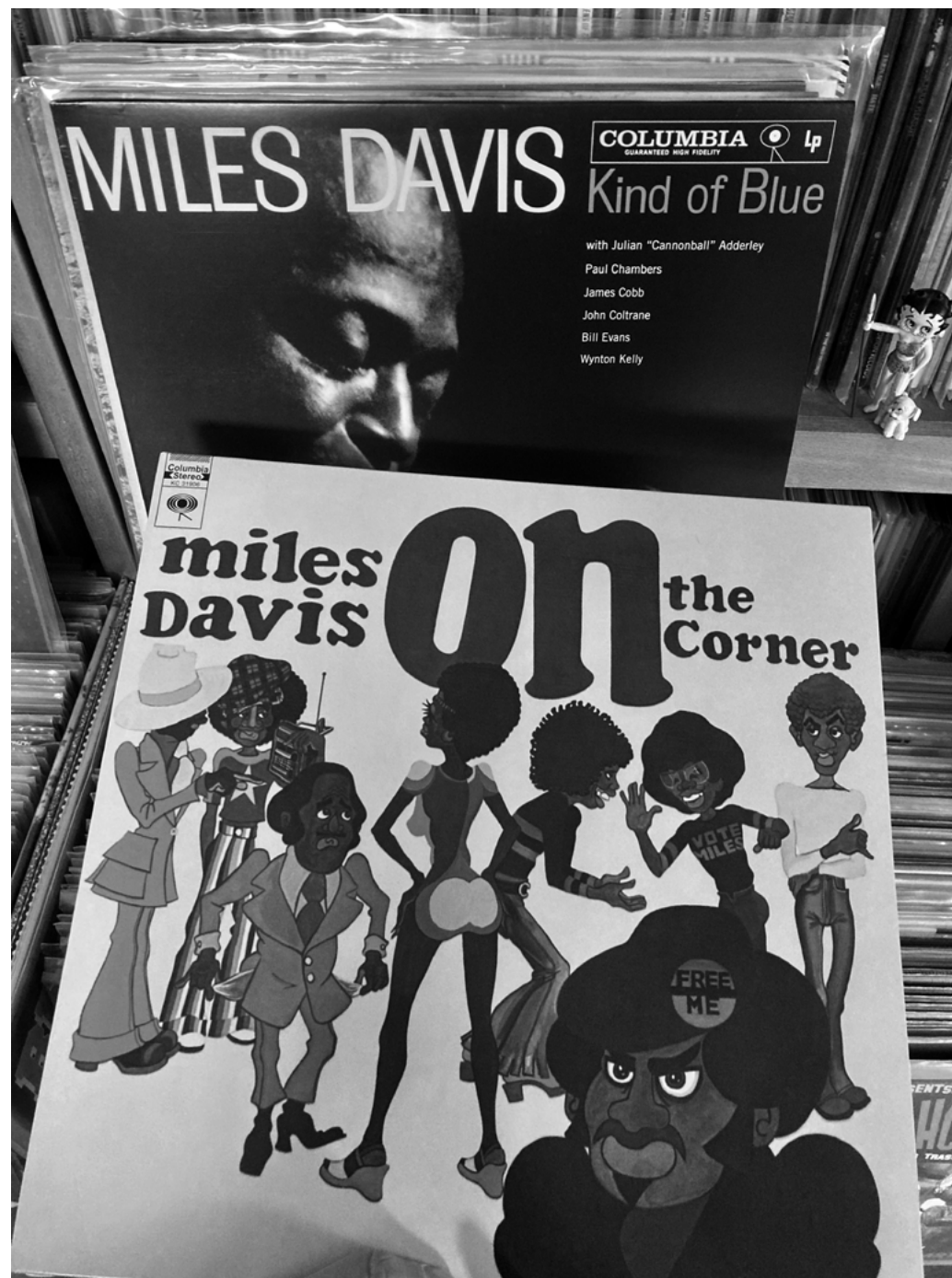
De persoon die in de patio van het gebouw afscheid nam, hield net als na het winnen van de Champions League, het overhandigde object hoog boven zijn hoofd en zwaaide er even mee op en neer zoals je dat behoort te doen met een net gewonnen voetbalcup. Het publiek, opgesteld in een halve cirkel, klapte en keek tevreden toe.

Ik was onderdeel van de halve cirkel. De soort van halve kring die mensen als vanzelf om afscheidsnemers vormen. Een menselijke haag op gepaste afstand. Lurkend aan een flesje kabouterbier (ja, er werd goed geschonken op de afscheidsreceptie!) zag ik in een split second dat de trofee een ingelijst exemplaar betrof van het album 'Kind of Blue' van Miles Davis. De ultieme, uitgesponnen jazzplaat, de mijlpaal uit 1959 met naast Miles op trompet natuurlijk John Coltrane op saxofoon. De 'steady seller' van de jazz en door velen beschouwd als de beste jazzplaat aller tijden. 'Kind of Blue' hoor je inmiddels in hotel

lounes, op (rustige) verjaardagspartijtjes, bij je grootouders en zelfs bij uitvaarten.

"Dit kent iedereen!", dacht ik. En 'hij die afscheid nam' ging daar vermoedelijk ook vanuit en bracht zonder enige inleiding een ode aan 'Kind of Blue'. Maar ik zag al snel de toehoorders om mij heen afhaken. Iets met oorzaak en gevolg; oreer in gezelschap te lang over je favoriete LP, gepaard gaande met grondige info over 'special vinyl editions' 1) en 'high fidelity', en verveelde blikken zullen je deel zijn. Mij ging het niet veel beter af. Aanvankelijk luisterde ik nog geïnteresseerd, maar gaandeweg dwaalde ik af. Ik had geen zin in loungemuziek. Er gebeurde iets vreemds met me; ik kwam los uit mezelf, zweefde weg, ging omhoog, vloog schuin voor de toehoorders langs, klom verder omhoog, stak over, maakte een koprol daar boven in de lucht in de patio en daalde als de Heilige Geest neer in de spreker. Ik nam bezit als een bodysnatcher!

Nu sta ik daar. In mijn hand heb ik echter niet 'Kind of Blue' maar een ingelijst exemplaar van 'On The Corner' uit 1972. Het is de slechtst ontvangen plaat van Miles

Davis ooit. Ik blijf niet in tongen te spreken, want op het moment dat ik wat wil zeggen, komt er domweg niets uit mij. In plaats daarvan braken de, in de ruimte opgestelde, speakers de klanken uit van het prijsnummer 'Black Satin'. We horen tabla's, een sitar en dan een dikke, moddervette, blubberende funk-bas gevolgd door belletjes, handklapjes, wah-wah gitaar, conga's en drums. Is dit jazz? Is dit Miles? Het lijkt er niet bepaald op. En dan toch, na bijna een minuut is 'ie daar ineens: Miles! Atonaal en ijl trompetterend zit hij achterin de mix. In scherp contrast met de dikke, warme ritmesectie scheert hij langs de horizon van de muziek met schelle, ijzige klanken.

Ik zie mijn publiek achteruitdeinzen (vermoedelijk net als in 1972). Men kijkt verschrikt. Niet zo raar eigenlijk; 'On The Corner' is namelijk een ongemakkelijk, ritmisch beest. Een vanuit de onderbuik groovend monster dat weinig van doen heeft met de muzak-jazz van 'Kind of Blue'. Sterker nog, het staat er haaks op! Tot afgrijzen van zijn fans en de totale muziekers, treedt Miles met voeten alle regels van de 'jazz-politie'. Het experiment van Karl Heinz Stockhausen, de funk van James Brown en de free-jazz van Ornette Coleman zijn zijn uitgangspunten geworden. Op de hoes van de plaat staat aanvankelijk niet eens vermeld wie welk instrument bespeelt. Dat doet er namelijk niet meer toe, aldus de jazz-grootmeester. Het gaat om het totaalgeluid.

Voor mijn ogen dansen tegen een knalgele achtergrond de cartooneske poppetjes (muzikanten, prostituees, activisten en drugshandelaren) van tekenaar Corky McCoy. Ze staan voor onrust en onlust, black awareness, onrechtvaardigheid, ritme, funk en de grote stad in de jaren 70. Ik zie ze van de hoes glijden en zich tussen mijn toehoorders door bewegen. Samen beginnen ze aan een stoelendans rond de percussie-instrumenten. De patio deint op en neer, ik voel de groove en opeens komt er nu wel geluid uit mijn keel. Hard roep ik: "Dit is wel degelijk jazz. Dit is origineel. Dit is energiek. 'On The Corner' is echt wel een jazz-plaat! Hoor toch hoe de bekwame musici de groove als uitgangspunt nemen, deze begeleiden, daarop soleren en collectief improviseren. Want dát zijn de kenmerken van jazz!"

Niemand luistert.

Plots voel ik een duw tegen mijn schouder en ik kijk verschrikt om. "Gaaf het wel? Je was even helemaal weg!", hoor ik een geamuseerd kijkende collega tegen me zeggen. Ik zie dat de spreker is verdwenen en het publiek zich weer heeft verdeeld over de statafels. Ik mompel wat over Miles en wil vertellen dat het door de pers gehate 'On The Corner' een vreemde, bontgekleurde eend in de bijt van Miles Davis is. Maar dat dit album tegenwoordig te boek staat als belangrijke grondlegger van genres als drum 'n' bass, trip-hop, jungle, elektronica en alle andere soorten van muziek die herhaling als thema hebben. En dat zelfs een vroege post-punk band als A Certain Ratio de klankkleuren van dit album leek te hebben overgenomen in hun crisis-funk. Maar ik slik mijn woorden in. Op geouwehoer over onbegrepen meesterwerken zit immers niemand te wachten.

"Wil je nog bier? Oh, enne, als ik zo terug ben, wil ik wel eens van jou horen welke LP jij zou willen ontvangen op je afscheidsfeestje. Jij bent toch ook van de LP's?"

Ik knik. "Ja doe nog maar een biertje. Denk ik ondertussen even na." ■

VORMGEVEN IS ALS MUZIEK

Anna Fleuri Wolters maakte de cover voor deze editie van Bukblad. Haar scheppingsdrang beperkt zich echter niet tot dergelijk werk. Ze geeft ruiterlijk toe maar moeilijk te kunnen kiezen tussen muziek, vormgeven en academisch vrijdenkwerk (dat zich uit in schrijven). Misschien mogen we stellen dat verkenningdrang haar leidt. Nieuwsgierig beweegt ze zich van discipline naar discipline, hink-stap-springend naar synthese. Tegelijk profiteert ze van het voordeel dat in een multidisciplinaire

kunstenaarspraktijk schuilt: stuit je in de ene discipline op verzadiging, dan ligt vrijheid op de loer in een andere. Anna Fleuri maakte de cover voor deze editie van Bukblad in de periode dat de debuutplaat, waarvoor ze ook het artwork deed, van haar band Housepainters verscheen. "Ik vind heel veel leuk."

"Ik heb een archief van tekeningen. Bij een opdracht ga ik daar doorheen. Ik heb niet meteen een beeld. Meer een soort gevoel. Als ik door de verzameling in het archief ga, zoek ik naar wat daarbij past. In mijn archief verzamel ik ook foto's van dingen die ik tegen kom op straat en vormgeving die me inspireert. Collage is een techniek die ik toepas, wat is te zien in de concertposters die ik al jaren voor VERA maak. Die posters zijn een manier om vormgeven te onderzoeken. Veel meer dan een bandnaam en een concertdatum krijg ik niet; de rest is aan mij, de vormgever. Veel vrijheid dus. Vormgeven is als muziek, iets wat je moet oefenen, iets waarin je beter kunt worden."

TEKST: EDWIN TIMMERS
FOTO'S: SAMMY IASON

In 2020 studeerde Anna Fleuri af aan Academie Minerva in Groningen met een collectie van multidisciplinaire werken gebaseerd op een zelfgeschreven manifest, FLUSH geheten. Zoekend naar de overeenkomst tussen de verschillende werken daalde ze af in het onbewuste. Daar stuitte ze op de verbinding tussen de werken en ontdekte zo een deel van haar wezenlijke zelf. Uit FLUSH kwamen voort: een zine en een verzamelalbum, waarvoor meerdere bevriende kunstenaars en muzikanten een bijdrage leverden. Het album wordt op bandcamp als volgt omschreven: 'FLUSH is a manifesto based on the subconscious, interdisciplinarity and collectivity. This is the first collage. A collective

album and zine.' Collectivity? "Het was voor mij belangrijk om in mijn werk verbinding met anderen te zoeken. Op de kunstacademie doe je het meestal alleen en dat vond ik frustrerend, want ik was ook toen veel met muziek bezig, in bands, samen met andere mensen iets maken. Daarnaast had ik al het idee dat je het allemaal 'niet alleen' doet. Alles gaat mee in je onbewuste: dat wat mensen je vertellen, boeken, films, muziek, kunstwerken... alles doet mee als je iets maakt. Het is dus een soort collage, van eigen en andermans werk." Na Minerva verhuisde ze naar Amsterdam voor de study Literary and Cultural Analysis aan de UvA. Daar vrat ze zich in teksten in, vond

ze verdieping en verzette zich op speelse wijze tegen vastgepinde betekenissen van academische begrippen. "Heel zinvol geweest," zegt ze, inmiddels afgestudeerd. "Je verandert er ook door." "Ik vind heel veel leuk en doe heel veel dingen. Op dit moment ben ik vooral bezig met muziek. Vormgeving loopt op de achtergrond mee. In Amsterdam begon ik met Tom Ogilvie en Marnix Wilmink de band Housepainters waarin ik zing en drum en onlangs kwam onze debuutelpée uit met artwork van mij. Housepainters zijn beïnvloed door no-wave, dub en krautrock. Tom en Marnix hebben een muziekleiding gedaan en zagen het wel zitten om een drummer met punkroots in

hun midden te hebben. Bij Schau Schau, een andere band, speel ik bas en in Beatrix, nog weer een andere, speel ik gitaar." Ze lijkt haast de schrikken van haar eigen opsomming: "Dit is wat ik bedoel: ik ben altijd met veel bezig. Ik kan niet kiezen! Een jaar of zo geleden dacht ik: 'Nu ga ik me volledig op muziek richten!' Een half jaar later begon ik de andere dingen te missen. Zo gaat het telkens. Dat is mijn staat van zijn." ■

Samen met Daan en Sid vormt Guus The Protos. Onlangs verscheen hun debuutplaat *Drain in my Brain* op vinyl. Tegelijk vermaakt Guus zich met de studie kunstgeschiedenis aan de UvA. Voor *Bukblad* houdt hij een dagboek bij. De wederwaardigheden van een jonge punk. Dit is deel 1.

WEDERWAARDIGHEDEN VAN EEN JONGE PUNK

UIT HET DAGBOEK VAN EEN PROTO

TEKST: GUUS PROTO ACHTERLICHT
FOTO: ROB ROULEAUX

Donderdag speelden we in de Skek; u verstaat: Amsterdam. Overdag had ik college, m'n gitaartas fungeerde als aktetas. Zijn naam ontspringt me even, maar hij vertelde wel aardig. Zo blijkt Caravaggio een moordenaar, heeft Rafael zichzelf doodgeneukt en dan was er nog iets over pigmenten. 's Middags ging ik Daan maar helpen met het slepen van versterkers, Skek moet nog even sparen. Bone dj'de en hij had een spanjaard meegebracht. Hij is een waar meester in lederwaren, home is a leather jacket. Mocht je ooit in Madrid zijn... Het was een erg jolig typ al verstond ik niet heel veel van wat hij zei.

Het publiek bestond voornamelijk uit Haarlemse en Utrechtse vrienden. Het podium beslaat een vensterbank en dus stonden onze versterkers op een piano. Sid hoorde dan ook niets, al nam dat niets weg van ons spel. Het is en blijft een fijne kroeg. Laat kon ik het helaas niet maken want ik werd vrijdag om negen uur stipt in het Rijks verwacht. Ik moest iets leuks zeggen over een werk van Israëls. Furore heb ik met mijn brakke kop niet gemaakt maar dr. Fucci had

geen inhoudelijke kritiek.

Om naar Middelburg te komen hadden we een auto gehuurd. U raadt het al, daar moesten we spelen. De Ford focus kwam niet van een bedrijf maar van een particulier. Dit was te merken. De achterbak, die we nodig hadden voor een drumstel en versterkers, was bezaaid met sporttassen, ballen en lege Hertog Jan glazen. Het gevolg hiervan was dat ik mijn volume moest reduceren naar één m3 om nog op de achterbank te passen. Desalniettemin heb ik was slaap bij gepakt. Eenmaal aangekomen in Middelburg zag Daan de profilering van de autodeur over het hoofd en reed zodoende een deuk, daar ging de gage. Hayo ontving ons hartelijk bij kaffee 't Hof en de keuken voorzag ons van heerlijke spijs en drank. De gastheer tafelde met ons en het eten is vurrukkulluk. Het spelen was erg leuk al telt Middelburg weinig punkliefhebbers. Een grappig mannetje dat dacht dat ik in Arnhem woonde wilde met mij jammen, ik moest hem teleurstellen. We zouden in eerste instantie blijven slapen maar reden opeens toch terug naar Amsterdam. Toen we een mi-

nuut of twintig aan het rijden waren werden we gebeld door Middelburg. We zijn een tas vergeten. Maar dat kon niet want we hadden alle gear. Verward vragen we om een foto en Daan herkent het logo. Blijkt het een sporttas van de bierdrinkende slodervos die zijn auto verhuurt!

In Amsterdam moesten we de hele zooi natuurlijk weer uitladen. Maar om kwart voor drie is dick & dick niet alleen een pizzeria maar ook een club, wij probeerden ons dus met vele trommels door een menigte te wurmen die alsmat 'shake that ass, let that couchie breathe' vals meezong. Rare blikken op en neer. Er sloeg ook nog eens iemand heel hard op de kick... Blij toen het klaar was.

Daan en Sid waren wel zo aardig mij af te zetten op centraal. Door die stomme tas had ik wel mooi m'n trein gemist, mocht ik eens 50 minuten in de kou staan wachten. Gelukkig stond mijn trouwe vriend Wessel in Haarlem op mij te wachten, zelfs om vier uur nog. We hebben een heerlijke slaapmuts opgezet. ■

MEDICIJN TEGEN DISCONNECTEDNESS

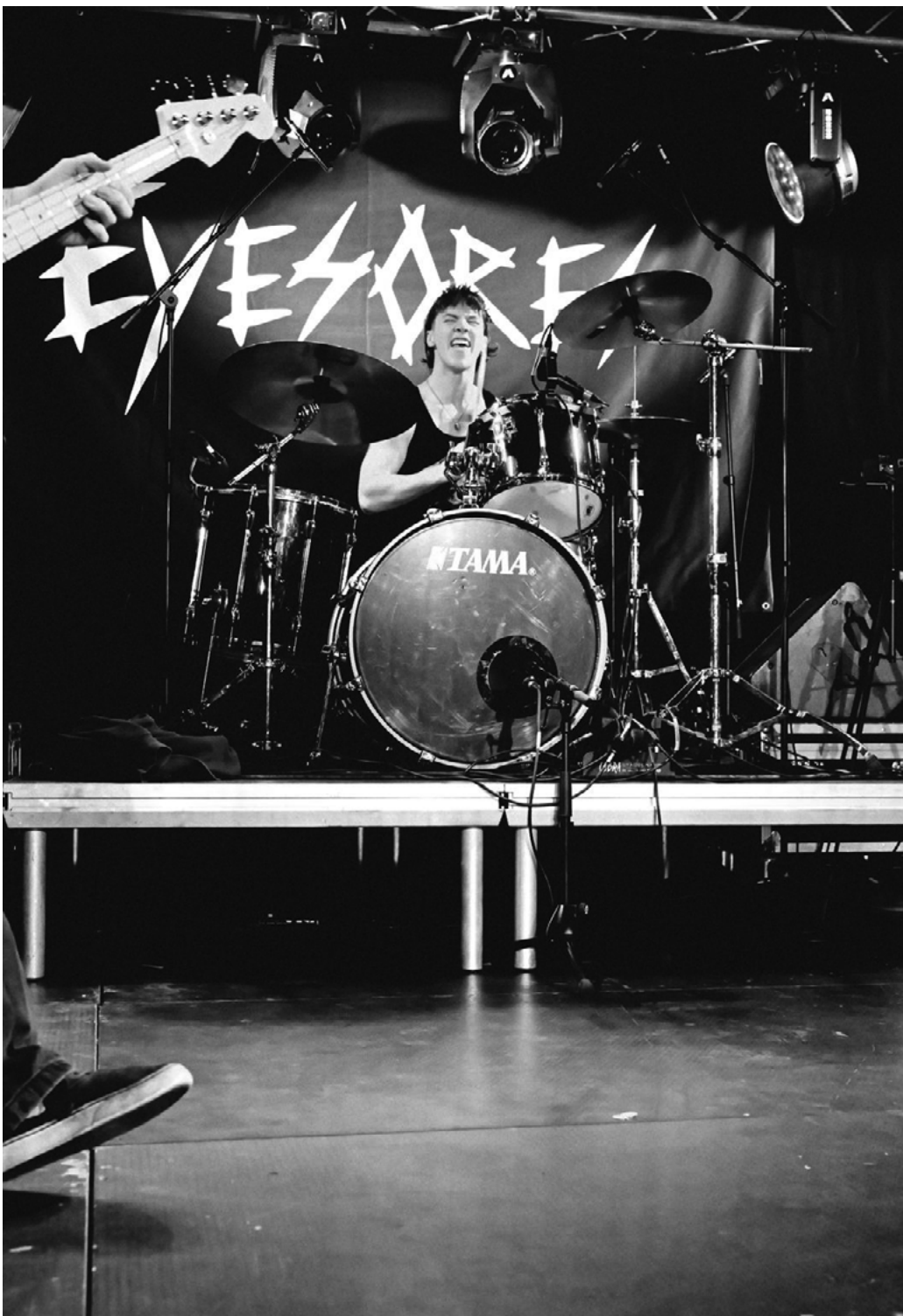
TEKST: EDWIN TIMMERS
FOTO'S: COURTNEY OCEAN

'We zijn toch niet lelijk?' vroegen Lars (21) en Jochem (21) van de band Eyesores zich hardop af toen Justin (21) eind 2022 de bandnaam voorstelde. Eyesore laat zich vertalen als 'een doorn in het oog', als iets zo lelijk dat het de ogen pijn doet. De meervoudsvorm eyesores vertalen we vrij als lelijkerds, wat ook een sterke bandnaam zou zijn. De drie bandleiden zijn echter verre van afzichtelijk en op het podium zelfs bijzonder goed om aan te zien, wat mede komt door hun drive en overgave. Een glimp van dit laatste hoor je in de zang op Alienated, het liedje dat ze opnamen voor de punkverzamelplaat Uitholling Bovenlangs die onlangs verscheen. Check die plaat en check de band op het podium, want die plek is voor de band om meerdere redenen letterlijk de bestaansgrond.

Als een gesmeerde machine produceert Eyesores vet riffende punkrock met melodieën die scandeerbaar zijn en refreinen als krachttermen op repeat. De drie muzikanten jagen elkaar op, ze offeren hun songs aan hun eigen vuur. Lekker is dat, en zomaar opeens ontstaan in Harderwijk, een stad met 50.000 inwoners net buiten de randstand, een plaats waar punk niet van de muren druipet en waar je dus al snel de spil bent

in een scene die je zelf initieert door simpelweg te beginnen, wat ze dan ook deden in november 2022. Lars: "Voor ons is dit allemaal nieuw, eigen nummers en interviews en zo. Dit is de meest legit band die we tot nu toe alle drie gehad hebben. Pas begin '24 treden we buiten Harderwijk op." Contact met onder andere de Utrechtse band Apeshit zette een ander in beweging, culminerend in een verblijf op Vlieland met ze-

ven andere punkbands, een verblijf waaruit de verzamelplaat Uitholling Bovenlangs voortkwam en waarop Eyesores schittert met de song Alienated. Vergelijk de mood van deze songtitel met die van de andere drie op Spotify: Road Rage, Chained en Brainrot. Geen opbeurende titels en zo zijn ze ook bedoeld. "We leven in een koude wereld," constateert Justin, "een shitty wereld." Sinds het samen gepende Road Rage schrijft hij de teksten: "Bij het schrijven put ik uit de aantekeningen die ik op mijn mobiel maak. Heel veel random zinnen en gedachten. Vaak over dingen die me boos maken of frustreren. Voor mij is muziek een therapeutische bezigheid. Alienated gaat bijvoorbeeld over dat je je niet thuis voelt in de maatschappij. You question all the things." Geregeld bedient Justin zich, met groot gemak, van het Engels, een taal die hij dan ook hij met de papelel ingegoten kreeg. Hij heeft half Nederlandse en half Filipijnse wortels, thuis spraken

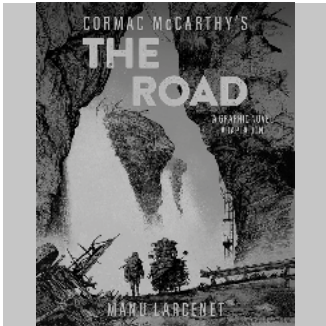
ze Engels en met het oog op emigratie naar Canada zat hij jaren op de internationale school. "Ja, Alienated gaat ook over identiteit," zegt hij, terugkijkend op zijn jeugd. "Het is allemaal subconscious." Chained reflecteert op het consumptisme, op het geketend zijn aan winkelketens. WE HAVE STUFF U DONT NEED staat op de afbeelding bij Chained op Spotify. Op Vlieland maakte het trio kennis met studioman Frans Hagenaars. In februari verschijnt een ep met vijf nieuwe nummers die ze met hem opnamen. Één van die vijf staat reeds online: Brainrot, een liedje over telefoonverslaving. Dat je door alle meningen op sociale media niet meer helder kunt nadenken omdat al die meningen het eigen denken in de weg zitten. De belofte dat we via internet en mobiele telefonie allemaal met elkaar verbonden zouden zijn: Lars, Jochem en Justin geloven er niks van en spreken zelfs van disconnectedness met betrekking tot

het leven online. Optreden zien ze als een proeve van menselijkheid, vrij van disconnectedness. Justin: "Met anderen connecten via de muziek. Wij van Gen Z zijn door social media en zo allemaal wat eenzaam. Het gemeenschappelijke, het echte contact, ervaren wij tijdens live-shows, via muziek ontsnappen we aan die eenzaamheid." ■

het glas is gebroken
mijn haar zit door de war
ik heb de zon geproefd
en zij is zoet
maar de weg is glad
er ligt een laagje stof op tafel
de dag wordt nacht
de nacht wordt dag
ik kan je zien zitten in de schaduw
had je dat verwacht

KORTEBAANDRAVEN EN KOMKOMMERSORTEREN

BOEK

Manu Larcenet - The Road, a graphic novel adaptation | Abrams Comicarts | Hardcover | 160 pag. | 2024: In 2006 schreef Cormac McCarthy het ontluisterende en post-apocalyptische boek 'The Road' waarin een man met zijn zoonje rondwalen in een, door een nucleaire oorlog, verwoest Amerika. Ze zijn op zoek naar een veilig(er) oord. Desolaat, ontluisterend, grijs en keihard zijn zo de trefwoorden hier. 'The Road' werd in 2009 verfilmd en Nick Cave en Warren Ellis deden de soundtrack. Nu is er ook de graphic novel van Manu Larcenet en hij slaagt er perfect in om de akeligheid van McCarthy's roman te visualiseren. Waarschuwing: boek, film en deze graphic versie zijn niet geschikt voor fijnbesnaarde zielen... ■

ALBUM

Second Layer - Courts or Wars | 1978: Adrian Borland was de zanger van de legendarisch post-punk band The Sound. Hun debuut LP 'Jeopardy' is een felle, doomy post-punk plaat van het eerste uur, die fier overeind blijft staan naast vroege genre-klassiekers als 'Unknown Pleasures', 'Crocodiles' en 'The Scream'. Onlangs waren daar de re-releases van de eerste drie albums van The Sound. Maar let op, al een tijdje is ook Second Layer, het wat meer elektronische zij-project van Borland, weer te verkrijgen. Second Layer heeft net wat meer synths, meer cut-up technieken a la Cabaret Voltaire en meer Suicide invloeden in hun, eh Sound. Zelfs de Chemical Brothers blijken fan, want zij verwerkten een sample van 'Courts or Wars' in hun dance-track 'No Reason'. ■

ALBUM

Peace De Résistance - Lullaby For The Debris | LP | La Vida Es Un Mus Records | 2024: Moses Brown van de Texaanse punkband Institute maakt onder de naam Peace De Résistance gruisige, maar ook bedwelmende glamrock in de geest van Lou Reed, Iggy Pop en David Bowie (ten tijde van 'Diamond Dogs'). Dit is zijn tweede, druggy soloplaat gestoken in een nogal aanwezige hoes waarop een duidelijke verering van de doorgetrokken wenkbrauw te zien is. En er is gelukkig niks veranderd ten opzichte van zijn debuut 'Bits en Pieces' uit 2022; ook nu weer is het moeilijk die swingende, sexy mix van sleaze, glam, punk en goth te weerstaan. ■

ALBUM

The Drin - Elude The Torch | LP | Feel It Records | 2024: De vierde plaat alweer van dit gezelschap uit Cincinnati, Ohio en net als bij de hierboven besproken Moses Brown (van Peace De Résistance) lijken er ook in het hoofd van zanger Dylan McCartney van The Drin vleermuizen rond te fladderen. Er wordt flink geflirt met alles wat duister en moody is. The Drin klinkt alsof Bauhaus staat te jammen met The Brian Jones Town Massacre en Augustus Pablo, de Jamaicaanse dub-meester, achter de mengtafel staat. Klinkt gek? Nee hoor! Beluister dit album vooral in zijn geheel en hoor door het duistere, groezelige rockgeluid van dit sextet flarden synth, sax, percussie en strijkers opdoemen. Origineel plaatje! ■

SONG

Coco Cocaine - Slip & Slide | 7-inch single | 2024: De badmeester waarschuwde je vroeger al en Luna Becking en Kate Oram bezingen het: niet rennen rond het zwembad! "Because you slip and fall and bleed and die!" Nou, da's duidelijke taal en de crispy punk 'n' synth sounds als begeleiding pepen het je ook nog eens flink in. Hoewel? Het is lastig stilstaan en je móet wel bewegen op dit nummer. Niet geschikt om te beluisteren naast het zwembad dus. Hopelijk brengt Coco Cocaine hun eerste echte single ('Party Pool') ook op vinyl uit. Don't slip en ren dan naar die platenzaak! ■

ALBUM

Trashcan Records - Hello Earth People | 10-inch | Stag-O-Lee Records | 2024: In de compilatie serie 'Trashcan Records' is thans volume 7 verschenen met nu op de cover een fraai shot uit een slechte sci-fi B-movie. DJ Fedor uit Amsterdam heeft deze serie van 10-inch vinylplaten hoogstpersoonlijk samengesteld met verloren gewaande 50s & 60s exotica juweeltjes uit zijn eigen collectie. Obscuur, vreemd, en zeer vermakelijk is dit allemaal. Muziek die uitermate geschikt is als soundtrack voor je cheesy, cha-cha-cha, cocktail party. Dresscode voor volume 7: Outer Space! ■

SONG

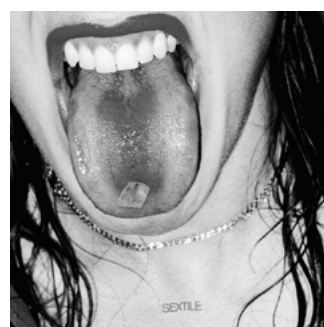
Marbled Eye - Another Year | 2024: Nummers die openen met een besmettelijk gitaar-riff, daar houden we van! En Marbled Eye flikt het. De wat monotone, sombere zang wordt in dit post-punky liedje steeds weer afgewisseld met genoemde fraaie gitaarriedel, terwijl een hakkend ritme fijn doorploegt op de achtergrond. Wel opletten, want na een kleine twee minuten is het alweer voorbij. Jammer, want hier had 'op zijn Velvet Undergrounds' best wat langer op doorgeborduurd en gesoleerd mogen worden. Gelukkig biedt de repeat knop uitkomst. ■

LIVE

Amyl and The Sniffers - Tivoli Vredenburg Utrecht | 18-11-2024: Zou het fijn zijn als je niks hoeft te doen voor een optreden. Niet zelf sjouwen, niks stemmen, gewoon met alle energie vanuit je hotel naar het optreden. Haren geföhnd en fris en fruitig aan de start verschijnen. Hoe anders ten opzichte van de beginjaren. Zelf sjouwen, zelf stemmen, zelf bier regelen en zwetend het podium op. Toch voelt het podium te groot voor de band en leent de zaal zich niet om vanaf het podium de zaal in te duiken. De muziek van Amyl and the Sniffers staat als een huis. Ook die van de nieuwe, derde plaat, Cartoon Darkness. Meer dan de helft van alle nummers komen hier vandaan. Een stevige set, met 21 nummers in krap

70 minuten, beginnend met Yes sir I can boogie (Baccara) als opwarmertje en afsluitend met een onstuimige toegift van één nummer. Bij de opkomst voel je het... het gaat nu gebeuren. Amy Taylor, in haar niets verhullende outfit, heeft er zin in, kan haar energie bijna niet beteugelen. Wát een front vrouw! Helaas blijft tijdens het hele optreden toch een beetje het gevoel hangen dat Amy gevangen zit in een kooi. De live beelden van de band op de achtergrond, met groezelig jaren zeventig filter, brengen de band iets dichterbij. De Ronda is stijf uitverkocht met 2.000 zielen. Toch hoop ik ze volgende keer weer in een kleinere, rauwere zaal te zien. Dan zitten je lokken maar even niet zoals bij de zangeressen van Baccara. ■

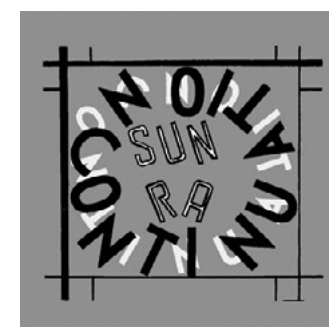
SONG

Sextile - Crash | 2023: Het uit LA afkomstige Sextile biedt je electropunk met rave-invloeden waarop het moeilijk stilstaan is. Dansen zal je! 'Crash' echter is een stemmig rustpuntje in hun oeuvre. Het mid-tempo, synth nummer met shoegazerige dameszang in het refrein weet je heel goed in de huidige tijd te zetten; en dat is midden in de nacht zoëvend in je auto op de ringweg met rechts van je de oplichtende torens van de metropool. Je rijdt in westelijke richting... ■

ALBUM

Don Cherry & Terry Riley - WDR Radio Koln, February 23, 1975 | WHP Records | 2023: Kosmische Musik! Jazz trompetist Don Cherry en toetsenist Terry Riley maken samen wonderschone, universele muziek. De dwarrelende, repeterende orgelgeluiden van avantgardist Riley begeleiden op een hypnotiserende manier de ijle trompetklanken van Don Cherry. Van het concert zwerven altijd al bootleg opnames rond, maar die waren lastig te verkrijgen. Tot voor kort, want het label WHP heeft een fraaie, verbeterde versie op vinyl uitgebracht die je onder de toonbank nu wel kunt vinden in de betere platenzaak. Inderdaad, onder de toonbank, want bootlegs verkopen is verboden. ■

SINGLE

Sun Ra - Continuation | 7-inch | Waaghals Records | 2024: Kosmische Musik deel 2. Hoe cool ben je als je twee niet eerder op vinyl verschenen tracks (uit 1963) van jazz-composer Sun Ra op single weet uit te brengen. Platenzaak 'De Waaghals' uit Arnhem/Nijmegen doet het! De innovatieve Sun Ra maakt op 'New Planet' en 'Meteor Shower' gebruik van flink wat echo en reverb en zijn avantgardistische, cosmische jazz-blues lijkt wel het resultaat van een samenwerking tussen dub-tovenaar Lee Scratch Perry en electro-pionier Pierre Henry. Intrigerend en geestverruimend... ■

SONG

Ditz - Taximan | 2024: Sta je anno nu met je nieuwerwetse, post-punkende band op een podium en speelt ook Ditz daar die avond? Zeg dan af en kom niet! Je verrichtingen zullen een bleke, nietszeggende indruk achterlaten, want tegen het noise-rockende Ditz kan niets en niemand op. Ditz heeft power, uitstraling en bovenal urgentie! Dat bleek onlangs wel op het Zeitgeist festival in Doornroosje waar het publiek frontpersoon C. A. Francis op handen droeg. Wachtend op het aftikken van de drummer, staand op de zee van handen en gehuld in een soort van sprookjesjurkje stortte de zanger zich letterlijk in de set-opener 'Taxi Man'. Wat een band, wat een gig en wat een geweldige nieuwe single! ■

SONG

Tramhaus - Beech | 2024: Beech betekent beuk en is hier de verwijzing naar een bar in de stad. Wat daar gebeurt, wordt niet precies duidelijk. Maar mocht er een alternatieve dansavond zijn in die kroeg, laat dan a.u.b. eens een keer 'Song Nr 2' van Blur weg en zet dit nummer op! Startend met dat voor Tramhaus inmiddels kenmerkende 'Eisbär' ritme, beuken (heel flauw) we zomaar het refrein in. Het effect zal zijn dat iedereen aan de lampen hangt in die kroeg-met-de-naam-van-een-boom. Probeer het zelf. Hard draaien. Heel hard! Oh, en Beech staat op het Tramhaus album 'The Last Exit' en dat was, laten we wel wezen, natuurlijk één van de beste releases van 2024. ■

SONG

DJ DNA and ShiNri tEE featuring bFAKE - Woke | 12" | 2024: old-skool hiphop las ik ergens, dus dan geloof ik dat. Het liedje Woke op de B-kant van deze 12" is geweldig, de clip op youtube ook. DJ DNA is bekend van Urban Dance Squad. ■

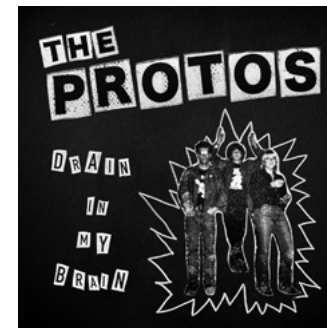
SONG

University - Notre Dame Made Out Of Flesh | 2024: "Just gimme indie rock!" Het uit de UK afkomstige drietal University klinkt als een voortjakkerende kruising tussen Dinosaur Jr. en Unwound met Animal van The Muppets op drums. En nee, dit laatste is niet denigrerend bedoeld, want 'Animal is God' zoals u weet! Man, man, man wat een strak getrommel, geroffel en dubbel-kickdrum-gebonk ligt er onder het scheurende, stop-startende en screamo/emo gezongen 'Notre Dame Made Out Of Flesh'. En ik kan je vertellen: na zes keer achter elkaar gedraaid te hebben, om uit te zoeken waar welke maat nu precies verstopt zat in deze melodieuze herrie, stond er geen meubelstuk meer overeind in mijn huiskamer. ■

SINGLE

Achterlicht & No Brains | 7"/split-single | 2024: Achterlicht & No Brains: twee liedjes van elk. Haarlemse en Utrechtse garagepunk. Achterlicht baant zich strak hakkend een weg naar vrijheid in opgebroken songstructuren en No Brains neemt de vrijheid, berustend in die songstructuren. Hele mooie single in een lo-fi garagesound van Buster van Gugten. De release is een samenwerking van vier labels, waaronder het Eindhovense Bottom Shelf Records. ■

ALBUM

The Protos - Drain in my Brain | 2024: debuteren met een langspeler, opeens was 'ie er. Garagepunk uit Haarlem/Amsterdam. Guus van Achterlicht op gitaar, Sid van Covids op drums en Daan op zang en gitaar. Buster van Gugten nam de plaat op, dus geen hi-fi. Tweede liedje op de plaat, Bleed Till The Day I Die, is zowaar gelijk een meezinger. En zo volgen er meer. Twee labels deden de release, waaronder het Haarlemse GIPS Records. ■

THEATER

Het Zuidelijk Toneel en Stefaan van Brabandt | Schopenhauer | 7-12-2024 | Parktheater Eindhoven:

Het leven is lijden, wie kan dat gevoel ontkennen? Het leven is lijden en de verlossing is de welkome dood. Jullie, jullie muziek liefhebbers, zijn bevoordeeld als je de woorden van Schopenhauer zo mag interpreteren. Er is volgens hem een manier om aan dat lijden te ontsnappen al is dat slechts voor het moment. Voor wie niet bekend is met zijn gedachtegoed kan ik kort samenvatten dat het leven lijden is doordat wij mensen gedreven worden door de wil, het verlangen naar iets, de hunkering naar meer, de onontkoombare drift. Wanneer we deze verlangens niet kunnen vervullen is dat uiteraard pijnlijk en wanneer onze wil wel bevredigd wordt is dat of teleurstellend

of slechts van korte duur voor een nieuw willen zich manifesteert. Niet willen is de oplossing om aan het grote lijden te ontkomen. Nu, om dat te bereiken zoals bijvoorbeeld Boeddha lukte, dat is niet velen gegeven. Spirituele verlichting lijkt voor mij in ieder geval niet binnen handbereik. Filosofie en meditatie kunnen ons daar wel dichterbij brengen en muziek is volgens Schopenhauer zeker ook een manier om deze rust te vinden. De rust waarin het lijden even niet ervaren wordt. Muziek is daarbij de hoogste kunstvorm volgens hem. U kent het vast, die heerlijke eenzaamheid waarin je enkel de geluiden van je speaker binnenlaat. De vervoering die dat brengt. De tijdelijke, maar o zo aangename rust. Voor de muziek hoeft je deze voorstelling niet te gaan zien, hoewel de noten van

Bach bij de openingsscene aangenaam klinken, maar Stefaan van Brabandt laat hier zeker kunst zien die je enerzijds pijnlijk confronteert met de grote vergissing die het leven is en anderzijds je een moment laat ontsnappen aan die hachelijke zaak. Was het echt Bach bij de opening? ■

ALBUM

Uitholling Bovenlangs | verzamel-LP | 2024: punk is terug zonder retro te zijn; de muzikanten die deze plaat vol speelden zijn simpelweg te jong om de tijd van weleer opnieuw in de verf te kunnen zetten. Het vuur van weleer ja, daaraan lijken ze zich te hebben gewarmd. Hele sterke verzamelaar met liedjes van The Covies, No Brains, Clitteband, Eyesores, Maria Iskariot, Apeshit, Achterlicht en Frontsector. ■

SONG

The Astoria - Slow Down | 2024: muziek die ontstaat op het kruispunt waar powerpop, rocknroll en punkrock elkaar treffen. En hardrock trouwens, getuige dit liedje, een lekker doorduwend ding met fijne backingvocals. Band met leden uit de omgeving van Eindhoven. Ze hebben een LP uit, maar die hebben we nog niet gehoord. ■

SONG

Dishes - Machine Learning | 2024: erg fijn liedje met een bezwerende drive van deze Amsterdamse band die naar het schijnt live ook weet te overtuigen. Het loopt als een tierelier, een liedje voor op de repeat. ■

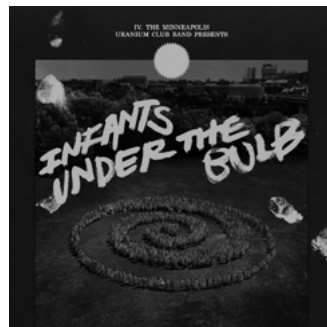
SONG

The Courétes - Keep Dancing | 2024: sixties girl group power pop en bovendien een ijzersterk liedje. Een Deense band rondom gitariste en zangere Flávia Couri en drummer Martin Thorsen. Couri speelde eerder in Autoramas en Thorsen in Columbian Neckties. ■

ALBUM

The Sleeveens - The Sleeveens | 2024: garage rocknroll met veel schorre gitaren in de mix: altijd prettig als weer eens een stel mensen besluit die kant op te gaan en dat nog goed doen ook. Sleeveen is lers voor: an untrustworthy or cunning person. Hun muziek is in ieder geval wel betrouwbaar, daar kun je gerust mee in zee. ■

SONG

The Uranium Club - Small Grey Man | 2024: op Bandcamp noemt iemand dit liedje van The Uranium Club 'almost Pavement-esque', maar wij denken meer aan opgefriste Monks (inclusief ironische preekzang) uit de sixties. ■

SONG

Kees Draaisma - Patty Zonder Jou Geen Confetti | 2024: Kees Draaisma doet je met plezier terugdenken aan Nederlandstalige tachtiger jaren pop, een plezier dat geen vanzelfsprekendheid is. Kees twijfelt niet over België; hij legt de tragikomische zaken des levens bloot in een aardig dikke poprockproductie. In Patty Zonder Jou Geen Confetti zoekt hij heel vrij naar wat een sterk liedje aan compositorische uitvluchten kan verdragen; luister maar eens naar het bruggetje op het eind. Kees woont in de stad waar NL-popheld Frank Boeijen groot werd. ■

SONG

The Klittens - Universal Experience | 2024: het is even zoeken naar woorden voor dit liedje, om te zeggen hoe mooi het is. Alles klopt, dat volstaat, meer woorden zijn niet nodig. Ik dacht dat het een Haagse band was, maar evengoed is het een Amsterdamse of een combinatie van beide. ■

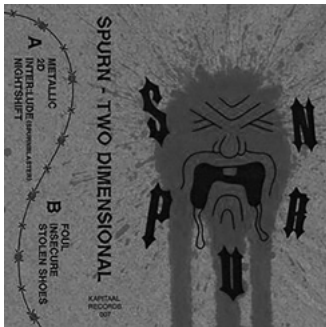
ALBUM

---__-- - Night of Fire | 2024: ---__-- is een bijzondere bandnaam. Dat kunnen we niet verhelpen. Drijvende kracht achter de band is Seth Graham. De muziek beweegt zich permanent van kitsch naar noise over bruggen van perfect getimede bites van violen en ander klassiek instrumentarium. Seth Graham werd opgevoed door zeer gelovige ouders (en zegt zelf niet gelovig te zijn). De strijd tussen goed en kwaad kenmerkt zijn muziek, maar op een wijze die ik nooit eerder hoorde. Misschien vind ik de vorige plaat van ---__-- , uit 2021 en met de schitterend droevige titel The Heart Pumps Kool-Aid, mooier dan Night of Fire, maar dat weet ik nog niet zeker. Want met ---__-- is met zekerheid oordelen geen uitgemaakte zaak meer. ■

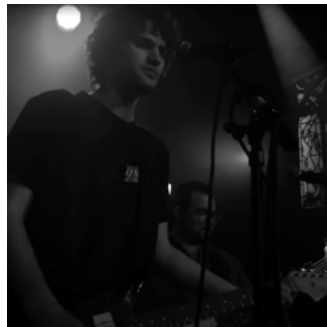
SONG

Grapes of Grain - Hey There, Jonathan | 2024: een heel mooi liedje in de beste mooie-liedjes-traditie. Grapes of Grain bestonden al eerder, waren toen even weg en zijn er sinds '23 weer, opnieuw in Utrecht. Hey There, Jonathan is zo'n liedje dat je op je mobiel instelt als tune van de wekker; het is er lekker op wakker worden. Draai het gerust ook overdag als je de grijze luchten of het vakjargon dat je dagelijkse dosis goed humeur opsoupeert beu bent. ■

ALBUM

Spurn - Two Dimensional | cassette | 2024: als kind mocht ik soms in de blokkenhoek. De eerste keer in de blokkenhoek begon ik met het verkennen van het spelateriaal, blokken in deze. Ik sabbelde erop, sloeg ermee op medekinderen en probeerde het in vrolijke kleuren gelakte, houten spelateriaal zoek te maken in de diverse lichaamsholtes mijn lichaam rijk. Het Utrechtse Spurn is de blokkenhoek ontgroeid maar musiceert wel nog met het verkennende plezier ervan. Ze vinden deuntjes uit op een synth, laten gitaren scheuren, toveren snelle beats uit een doosje en scanderen er ultrakorte zinnestjes overheen. Spurn doet precies genoeg. ■

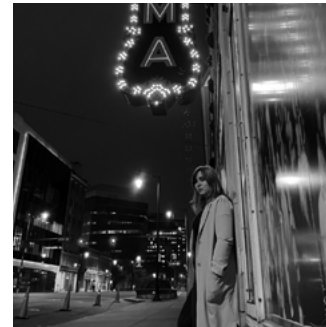
LIVE

MJ Lenderman & the Wind | 14 -11-2024 | Bitterzoet Amsterdam: het eerste optreden van Lenderman in Nederland en getuige het onthaal van het publiek niet het laatste. Zijn ietwat loom gebrachte liedjes pleegt men onder te brengen bij de alternative country. Lenderman temidden van een geweldige band, inclusief een zowat extatisch vrolijk dansende violist/percussionist. Vooral liedjes van zijn laatste plaat, die (helaas) nergens uit de bocht wil vliegen zoals zijn vorige platen nogal eens doen. "Allemaal jonge mensen hier," riep een dolenthousiaste zester in mijn oor. "Zouden ze wel weten dat dit gewoon country is?" Daar gaven de jonge mensen mooi niks om. Ze juichten en joelden de avond naar z'n hoogtepunt. ■

LIVE

Gooseking 3000 + Timo & the Stardusters + The Föhns | 8-11-2024 | De Afzakkerij Veghel: Veghel was even de mooiste plek van Nederland, want Gooseking 3000 + Timo & the Stardusters + The Föhns streken er neer om de avond met mooie liedjes af te laden. Met gemak noem ik 150 andere plaatsen die baat zouden hebben bij deze triple bill. Ah, we horen net dat de triple bill op 15 februari Vessel 11 in Rotterdam aandoet. ■

THEATER

Alabama - Fien Leysen met theatergroep Berlin | 4-12-2024 | De Blauwe Kei Veghel: maakt het uit of iets waar of onwaar is? Ben je teleurgesteld als een verhaal onwaar blijkt te zijn? De Belgische theatergroep Berlin pakt je in met verhalen die echt lijken, maar nogal eens knap bijeen gefantaseerde constructies blijken. Fien Leysen kreeg van Berlin de ruimte om haar voorstelling Alabama te maken. Ze vertelt een aandoenlijk verhaal over haar vader zaliger en ondersteunt dat verhaal met raak documentair filmmateriaal. Ze zet de liefhebber van het werk van Berlin heel verrassend op het verkeerde been zonder de werkelijkheid geweld aan te doen. Een voorstelling die nog dagen nawerkt, waarbij de vertelling zich tot een warm en kleurrijk weefsel van betekenis verdikt, als minestrosesop na een nacht staan. ■

ALBUM

Ziggy Splint - Airlock | 2024: in een interview noemt de Utrechtse band onder andere Muse als inspiratie. Dat is te horen op de ep Airlock (op vinyl uitgebracht door Plato Utrecht) met acht nummers in een powerproductie die de dynamiek van de nummers recht doet. Lekker barokke rock onder zanglijnen met lange noten in het hoge register. ■

DRUMS IN DE BADKAMER EN FREAKEN MET SPACE ECHOES

Het is het voorjaar van 2022. De psychedelische surfrockers van The People's Pleasure Grounds zijn neergestreken in een boshuisje in het Belgische grensdorpje Essen. De reden voor dit avontuur? Barbecueën, biertjes drinken en muziek opnemen, aldus Jimmy de Kok, oprichter, gitarist en zanger van de band.

TEKST: DICO BAK
FOTO'S: THE PEOPLE'S PLEASURE
GROUNDS

Ik spreek Jimmy via videobellen. Hij voert het gesprek vanuit de Verenigde Staten, waar hij met de band Iguana Death Cult bezig is aan een 5 weken durende realisatie van 'the American dream'. Tussen de hectiek van het touren door maakt hij graag tijd voor BUKBLAD, al moet hij halverwege het gesprek even checken

of zijn bandleden niet zonder hem zijn vertrokken richting San Francisco. Dat is gelukkig niet het geval.

"Het leek ons individueel al heel lang tof om een plaat op te nemen in een boshuisje", vertelt Jimmy verder. "Na de allereerste repetitie wilde we zo snel mogelijk de studio in. De demo's voor de eerste EP waren klaar, want die had ik thuis al opgenomen. Tijdens de repetitie hoefde iedereen alleen nog zijn eigen schwing toe te voegen. We hebben vervolgens een huisje geboekt in Essen, waar we een week lang hebben gewerkt aan nieuwe muziek."

Het resultaat was de EP 'The People's Pleasure Grounds'. "Er zit één punk-achtig nummer bij, Human Bats. Als we 's avonds dronken waren gingen we aan dat nummer werken. We hebben bijvoorbeeld drums opgenomen in de badkamer en veel gefreakt met Space Echoes."

Na de release van de eerste EP bracht de band twee jaar lang geen

nieuwe muziek meer uit. Afgelopen september kwam daar verandering in met de release van 'Annie Moore'. De titel doet denken aan het historische figuur 'Annie Moore', de eerste immigrant die in 1892 voet zette op Ellis Island in de Verenigde Staten. Deze betekenis was echter niet van tevoren bedacht, legt Jimmy uit: "De eerste stap in het schrijven van een tekst is het creëren van een zanglijn. Ik zing dan puur fonetisch over de muziek heen. Op die manier ben ik tot 'Annie Moore' gekomen." Toen hij die naam opzocht, kwam hij er pas achter wat het verhaal was van de beroemde Annie Moore: "Met dat verhaal in mijn hoofd ben ik verder gaan werken aan de tekst." We raken aan de praat over de opvallende naam van de band. Hoe is hij op de naam 'The People's Pleasure Grounds' gekomen? "Die heb ik niet zelf bedacht", zegt Jimmy lachend. Het idee ontstond toen hij midden in de nacht een bericht kreeg van een vriend: "Jij zoekt nog een bandnaam toch?", waar-na Jimmy een foto ontving van een

magazine uit Noord-Korea, waarin een advertentie stond voor een waterpretpark genaamd 'The People's Pleasure Grounds'. Hij was direct overtuigd van de naam: "Veel bands uit de jaren '60 waar onze sound op geïnspireerd is hebben ook lange, moeilijke namen die je niet in één keer onthoudt." Hij noemt The 13th Floor Elevators, The Chocolate Watchband en Strawberry Alarm Clock als voorbeelden. "We worden ook wel eens verkeerd aangekondigd. The People's Playground, The Pleasure Boys... Ja, best grappig..." Naast de inspiratiebronnen uit de jaren '60, halen ze ook veel inspiratie uit hedendaagse bands zoals Babe Rainbow, Allah-Las, Mystic Braves en Los Tones. Het nummer 'Buchanan Hammer' van Los Tones, verwijzend naar de legendarische opnamemicrofoon uit de jaren '50, is tevens de enige cover in de set van de band. Het uitpluizen van de tekst was echter nog een uitdaging: "Het is zo'n blikkig geluid. Je hoort bijna niet wat hij zingt. Ik heb het nummer

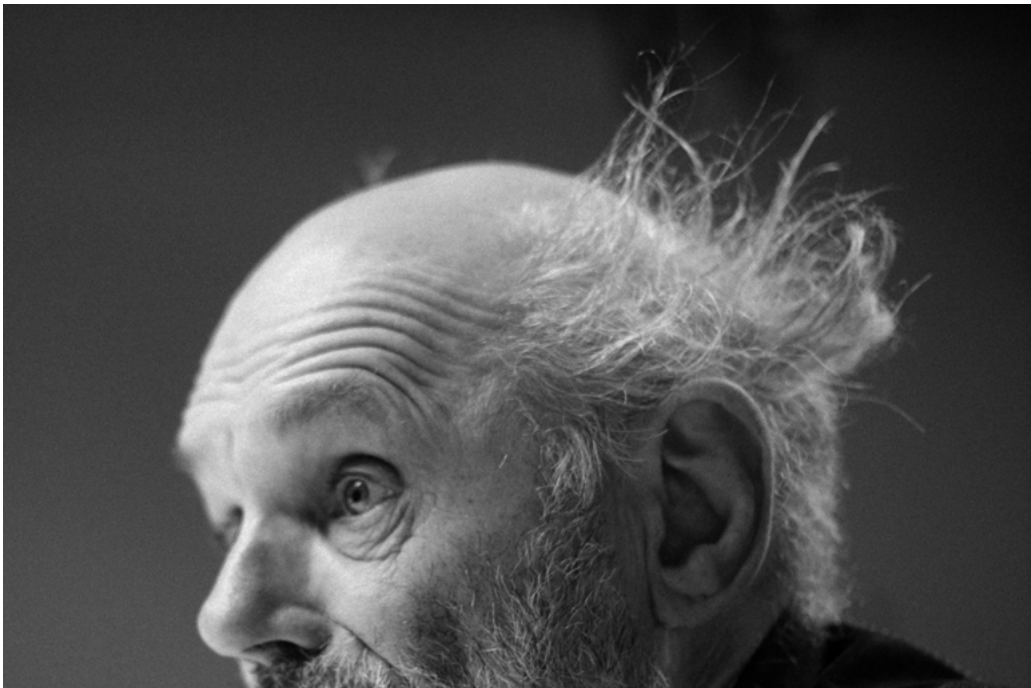
meer dan 50 keer geluisterd, en ik weet nog steeds niet of ik de tekst goed zing." Wat voor mensen komen er eigenlijk af op de grooves van The People's Pleasure Grounds? "Coole gasten, knappe meiden en alles ertussenin", zegt Jimmy grappend. "We hebben echt een tof publiek. Ik denk dat mensen het leuk vinden omdat we geen kopie van de jaren '60 proberen te zijn, ondanks dat we veel inspiratie uit die tijd halen." Met grootse plannen voor het komende jaar hoopt de band het enthousiaste publiek voorgoed aan zich te binden: "Ik ben druk bezig met het schrijven van nieuwe nummers die we komend jaar gaan opnemen in de studio", aldus Jimmy. Hoe, wat, waar en wanneer is op dit moment nog onduidelijk, maar één ding is zeker: het debuutalbum van The People's Pleasure Grounds komt eraan. We hebben geduld. ■

DE SLUIPWEGEN VAN EEN CREATIEVE OMNIVOOR

TEKST: MAARTJE KUNNEN

FOTO'S: JONAS SARS

Bij elk exemplaar van deze editie wilde Luk Sponselee een cassettebandje toevoegen met daarop een door AI gemaakte remix van alle muziek die Zesde Kolonne Records in de afgelopen 40 jaar heeft uitgegeven. De deadline bracht hem in tijdnood, dus hij pauzeerde het idee, ondertussen zinnend op een nieuw, al even groot idee. Maar wie is Luk Sponselee? Is hij een kunstenaar, een filmmaker? 'Houd het maar op creatief omnivoor.'

Op dit moment neemt Luk Sponselee onder andere deel aan een project met Rezan Habash, een Syrische Koerdische dichter. 'We zijn we bezig een scenario te schrijven, waar we reportage, fictie, documentaire en beelden van sociale media combineren met zijn poëzie.' En hij werkt aan een installatie, waarbij hij met oude, versleten mantels een soort bos wil maken. 'In de mantels moet verlichting komen, als een ziel met een mantel als omhulsel. Het gaat over de moeders die hun kinderen, geliefde of partners zijn kwijtgeraakt in een oorlog of bombardement.'

'Je moet niet bang zijn om over een grens heen te stappen.' Het is een uitspraak die de zelfverklaarde creatief omnivoor op veel vlakken typeert. Of het nu gaat om verschillende kunstdisciplines, muziekstijlen of regels vanuit de gemeente: je kunt grenzen altijd verleggen. Gebouw T56 an sich is wat troosteloos, maar door de grote etalageruiten aan de straatkant zie je grote, kleurige graffiti kunst staan. Het zijn werken van Martijn van de Beek, die zojuist een expositie heeft gehad. Er is een mooie, kleine catalogus van gedrukt. 'Iedereen die hier exposeert, krijgt zo'n boekje.'

'Houden jullie van vinyl?' Luk Sponselee loodst de fotograaf en mij door het enorme pand T56 in Eindhoven-Noord. We komen langs een verrijdbare smidse, waar versgesmede lemmeten op een werktafel liggen, langs danszalen,

langs meer dan menshoge schilderijen. Even later rommelt hij in de kast met platen die zijn uitgegeven door zijn label Zesde Kolonne Records en legt nog een lp op de stapel die ik al in mijn handen houd. Sponselee beschouwt een plaat als een totaal kunstwerk: alles moet kloppen. Dat is duidelijk terug te zien. Er spreekt veel liefde uit de lp's: de vormgeving, het papier, het binnenwerk, zelfs de sticker op het vinyl, aan alles is zorg besteed. Als extraatje vind je in de hoes nog een

patch. In de kast staan ook houten boxjes. Erin zit een kleine collectie cassettes. Voor het geval je denkt: niks voor mij, want ik heb geen cassettedek meer, is er een walkman toegevoegd.

Het platenlabel is slechts een onderdeel van Zesde Kolonne, dat Sponselee omschrijft als een paraplu voor culturele activiteiten. Het begon in 1984 met een bandje, er kwam een bandje bij en het groeide

uit tot een beweging. In tegenstelling tot de spreekwoordelijke vijfde kolonne – die ondermijnend werk verricht – zorgt de Zesde Kolonne voor nieuwe cultuur. Het begon in het gekraakte gebouw 2B, naast de Effenaar, waar de organisatie zo'n 18 jaar kon huizen. Gevraagd naar hoogpunten, vertelt Sponselee over een uitwisseling in 1995 met het Wit-Russische Minsk, dat toentertijd nog onderdeel was van de Sovjetunie en een stedenband met de gemeente Eindhoven had.

Met een groep van 30 mensen togen ze erheen: bandjes, kunstenaars, filmmakers. Voor het eerst sinds het opentrekken van het IJzeren Gordijn, maakten creatievelingen uit Minsk kennis met een westerse kunstscene. Ze waren verbijsterd. Iemand daar had beschikking over een vertaalcomputer. Daarop gingen ze aan de slag om elektronische hardcore te maken. 'Het klonk als Nine Inch Nails on dope.' Ook met individuele muzikanten waren er uitwisselingen. Je sliep gewoon bij elkaar op de bank. 'We hebben nu nog steeds contact met kunstenaars uit Minsk.'

De muziekproductie heden te dage vindt Sponselee wat te braaf. 'Al zijn er natuurlijk uitzonderingen. Ken je dj Vieze Asbak?' Deze dj van wie niemand weet wie er achter schuil gaat, brengt zogenaamde memetechno uit. Hij heeft samengewerkt met onder andere Joost Klein en dj Natte Visstick. Een andere artiest van wie Sponselee

onlangs onder de indruk raakte, is Moor Mother. Dit is een Afro-Amerikaanse artieste uit Philadelphia die zich onder andere bedient van spoken word en jazzy improvisatie. 'Zij verwoordt op heel indrukwekkende wijze hoe het eraan toe gaat in de wereld. Ze heeft zoveel woe-de.' Ze stond in Gent in het voorprogramma van Sun Ra Arkestra. 'Maar ik was speciaal voor haar gekomen. De hoofdact was ook goed, maar dat had ik al wel eens gezien. Wat Moor Mother doet, is compleet nieuw voor mij.'

Sponselee heeft altijd al een neus gehad voor alles wat zich (ver) buiten de gebaande paden begeeft én zich altijd ingezet voor korte lijntjes in de lokale scene. Vanuit 2B ontstond een DIY-netwerk. 'Alles tipte elkaar. Zo stond Sonic Youth al vrij vroeg in de Effenaar.' Het is van belang om meerdere creatieve mensen bijeen te brengen. 'Dan krijg je een beter vibe. Ik geloof in kleine

plekken in de luwte.' En je moet af en toe wat verder kijken dan de strikte regels en voorschriften. 'Er is altijd een bandbreedte. Als ik me heel precies aan alle regeltjes houd, kan ik niks.' Dat er geëxperimenteerd kan worden op allerlei creatieve vlakken is van levensbelang voor een stad of regio. Een gemeente moet zijn rafelranden bewaken. 'Verdwijnt de ene plek? Dan moet er een nieuwe plek voor in de plaats komen. In Nederland mogen er nog wel meer vrijzones voor experiment komen.'

Op de middelbare school wordt je als jongere al in de mal van geduwd van de homo economicus. 'Er zou bijvoorbeeld veel meer aandacht mogen zijn voor een vak als muziek. Mensen lopen heel snel in een patroon. Het initiatief is er een beetje uitgeslagen. We zijn erg geïndividualiseerd.' De kunstenaar heeft een zoon van 13 en in zijn woonplaats Hulst, in Zeeuws-Vlaanderen, was

niets voor jeugd tussen 12 en 18. Daarom is hij nu zelf bezig met een creatieve hangplek: 'In het voorjaar doen we een paar avonden met workshops zoals zeefdrukken, metaalbewerking en programmeren, een paar bandjes, eten maken enzovoort; de jongeren laten proeven wat er nog meer mogelijk is, buiten school, rondhangen en vervelen.' Kunstenaars moeten niet bang zijn om over een grens te stappen. Voor PopMonument [een festival voor muziek, kunst en meer in Bergen op Zoom, red] had Sponselee eens het idee om de muziek van deelnemende bandjes op het carillon te laten spelen. Van een band kreeg hij als reactie dat hun muziek niet op een carillon zou kunnen worden gespeeld. 'Maar je moet vrij durven denken. Nieuwsgierig zijn.' Als filmmaker heeft hij zichzelf ook nooit beperkingen opgelegd. 'Na mijn eerste films had ik het idee om meer te gaan scripten en toen ik

dat een tijdje gedaan had, wilde ik poëtischer werken.' Ook in T56 zijn er nauwelijks beperkingen. Er is een dansstudio waar oriëntaalse dans wordt beoefend. 'Ik heb daar zelf niet veel mee, maar ik heb er ook geen oordeel over. Iedereen kan hier aansluiten, als je maar bezig bent. Wie ben ik om te bepalen wat hier wel en niet past? Ga maar wat doen!' Vanuit een raam kijk je uit op een groen dak. Sponselee wil ook bijdragen aan het ecosysteem. Er staan zelfs potten honing van een imker die zijn bijen hier op het dak hield. Maar ook voor de bewoners van de omliggende flats heeft het dak een functie: zij kijken nu uit op groen in plaats van op een grijze vlakte. Hij voelt een verantwoordelijkheid om de wereld leefbaar achter laten aan de volgende generaties. Zo bedacht hij een project om met kinderen nieuwe dingen van plastic afval te maken door het in een mo-

biel laboratorium te versnipperen en om te smelten. Spelenderwijs leren ze zo over de plasticproblematiek. Nieuwe dingen maken met troep, dat is ook wat Sponselee aantrok in We Love Trash (zie interview in Bukblad 8), een collectief dat soundscapes maakt met zelfgebouwde instrumenten van afgedankte materialen.

Sponselee gelooft in parallelle systemen. Naast de bekende namen die in de grote zalen optreden, zal er altijd een underground circuit zijn. Mensen zullen soms wat meer moeite moeten doen om dingen te ontdekken, wat verder van huis moeten kijken en zich laten verrassen. Het experiment omhelzen, weggaan van het overgeorganiseerde. 'Laatst was ik in Parijs en zocht ik op Google Maps naar plantenzaken. Een weg was afgesloten, maar dat was een voordeel. Ik keek waar een zaak ongeveer zat en be-

sloot er op gevoel heen te lopen, zo zie je nog eens wat.' Een tip van Sponselee: als je in een vreemde stad komt, kijk dan eens naar de stickers op verkeerslichten. Daarop zijn vaak namen van lokale bandjes en kunstenaars te vinden. Zo ontdek je nog eens wat. ■

WANT HET STROOMHUIS MOET DOOR

STROOMHUIS BLIJFT BRANDEN

“Brand in het Stroomhuis?” appte ons een goeie kennis uit Groningen op donderdagochtend 17 oktober jongstleden. Ook slecht nieuws reist snel. We reageerden op het appje met de opmerking dat het uitgebrande Stroomhuis een groot verlies voor de Eindhovense underground is. “En daarmee voor de underground van heel NL,” haastte de kennis zich te zeggen. We vrezen dat het waar is.

TEKST: EDWIN TIMMERS
FOTO KAARS: TEUN JANSEN

Op 5 september, ruim een maand voor de brand, zetten we met z'n tien Bukblad 8 in elkaar bij Stroomhuis. Een prachtafavond waarop voorzichtige plannetjes werden gesmeed voor mooie dingen die we in de toekomst samen zouden kunnen oppakken. Vouwavond, zo noemden we de avond. We spraken af dat vaker te gaan doen. Helaas dus niet in het heerlijk gastvrije

Stroomhuis. De brand was tragisch destructief, maar zette ook veel in beweging, waaronder een kunstveiling, waarvan de opbrengst voor Stroomhuis is en waarover we elders in deze editie kort verhalen. Het eerste kunstwerk dat die avond geveild werd, was een kaars in de vorm van Stroomhuis. De kaars werd aangestoken - een heftig moment - een brandend Stroomhuis als symbool van hoop - en het bieden kon beginnen. De kaars is een voorbeeld van een samenwerking die aantoont dat de betekenis van Stroomhuis groter is dan het pand alleen. Sterker nog, de kunstenaars die de kaars in een mum van tijd van idee tot z'n gegoten vorm realiseerden en in productie namen, geven er de voorkeur aan niet met naam en toenaam genoemd te worden omdat het hen niet om de credits aan het eigen adres, maar om Stroomhuis gaat. De wassen (of paraffine) Stroomhuisjes zijn op meerdere plekken in Eindhoven te koop voor twintig euro. De opbrengst gaat naar Stroomhuis. Wil je zo'n kaars, stuur ons dan een mailtje (info@bukbad.nl). Wij zetten alle verzoeken door naar de makers. Tijdens de al

eerder genoemde (en geroemde) vouwavond in Stroomhuis werden ook de eerste ideeetjes voor deze editie, de negende, van Bukblad geopperd. Jij en wij bladeren nu door die editie. De negende is een feit. Sinds de brand zijn we ons er nog dieper van bewust hoe mooi het is om met een groepje mensen iets te maken dat groter is dan het eigen ik. Daarom dragen we deze editie op aan Stroomhuis en steken een kaars op in de hoop op de herrijzenis ervan. ■

STEUN HET
STROOMHUIS:

LUISTER DE PODCAST
OP SPOTIFY

ALLEEN MAAR RESPECT VOOR DE SOUL QUEEN

TEKST: REVEREND MC &
PAPPA SHOTGUN
FOTO: BRENDA HOLLOWAY

De koninklijke familie van de popmuziek heeft ontelbaar veel leden. De meest voorkomende titels, naast de vaders en moeders, zijn koningen en koninginnen. Op Wikipedia vind je 'Honoric nicknames in popular music'. Honderden artiesten met hun respectievelijke titel worden opgesomd. Zo is Christina Aguilera 'The voice of a generation'. En natuurlijk volop koningen en koninginnen van de Jazz, Blues, Rock 'n' Roll en Pop.

Zo had ieder soullabel of -stad zijn eigen koningin: Soul Queen. Motown met Diana Ross of toch Mary Wells, Stax en Memphis hadden Carla Thomas als Queen of was dat toch Ruby Johnson, Hi Records Ann Peebles, Chess Etta James en Atlantic had DE Queen of soul Aretha Franklin. Zangeressen die het gevoel en de passie uit de gospel meenamen naar het begin jaren zestig ontstane genre, Soulmuziek. Jazz en R&B waren duivels, soulmuziek stond dicht bij God. Ray Charles en Sam Cooke hadden de weg geplaveid voor deze hele generatie soulvocalisten. In de regel werden de mooiste stemmen door de labelproducers gekoppeld aan ritmesecties (huisbands) van topmuzikanten. Soulmuziek is nooit oppervlakkig, een rijk boekje aan diepe emoties van de liefde wordt bezongen: pijn, verdriet, gemis, nood, angst, boos-

heid, achterdocht en jaloezie, maar ook verlangen en lust. In de soulmuziek is het zelden feest. Volgens Dave Godin is de single You got me van Jaibi met een stemming die ambivalent en tegelijkertijd mysterieus is het ultieme voorbeeld van "Deep soul", een door hemzelf bedachte term. De Soul Queen weet als geen ander te leveren en te verwoorden wat zich in de krochten van de menselijke ziel afspeelt en volgens hem werkt het luisteren naar soulmuziek louterend.

Wij laten op onze podcasts niet alleen boven genoemde zangeressen horen, maar er is ook plaats voor de bij het grote publiek wat minder bekende namen. Zo is Betty Harris afkomstig uit Orlando, Florida regelmatig te horen. Haar mentor was Big Maybelle en ze nam op met New Orleans grootheid Allen

Toussaint. De door Swamp Dogg geproduceerde zangeressen Doris Duke en Sandra Philips zingen onnavolgbaar twee ontrouwnummers. Lorraine Ellison's, Heart Be Still komt langs. Wij noemen haar de Queen of big city soul. Haar grootste succes was Stay with me baby wat weer wordt gezongen door Blue-eyed soulzangeres Sharon Tandy. Betty Lavette zingt weergaloos Your turn to cry.

Er is natuurlijk ook plaats voor de wat obscuurdere namen zo draaien we ook Kim Tolliver, Carolyn Sullivan, Debbie Taylor en Barbara Hall en Valentine Adams en Maxine Davis coveren I found a love van de Falcons. We eindigen altijd met Aretha Franklin, een keuze maken uit haar repertoire is niet moeilijk, alles van haar is raak. R-E-S-P-E-C-T. ■

A TRUE DECLARATION OF FUZZ?

TEKST: JAAP MAAS

De term garage bestond niet in de jaren '64 – '68, de periode waar de bands op deze plaat hun inspiratie uit haalden. Deze nieuwe generatie bands uit Europa en de Verenigde Staten werden eerst nog aangeduid als neo-sixties, maar met de komst van de compilatie *The Battle of The Garage* (Vox Records '81) was de term voor deze nieuwe stroming gevestigd. Vanaf 1978 werden muzikliefhebbers al gevoed door de vaste stroom aan sixties garage punk verzamelaars als Pebbles, Artyfacts from the First Punk Era (Vox Records) en later door de (wellicht nog betere) *Back from the Grave* LP's (Crypt).

Een echte eerste declaration of fuzz kun je het niet noemen, die eer moet je aan *The Battle of The Garage* geven, maar een hele sterke plaat is het wel. Volgens Timothy Gassen, schrijver van *The Knights of Fuzz* (The new garage & psychedelic music explosion): "This incredible collection rivals

the Battle of The Garages #2 as the best of the 1980s. Many 'new' groups were given their vinyl debut, and there's also a good number of psych-inspired acts included as well. This is a must-have collection, by any standards."

Jungle Boy is de stevige opener van de plaat op kant a en was bedoeld als de eerste single van Boys from nowhere, maar belandde gelukkig op deze plaat. De band die draait om Mick Divvens met zijn 'snotty vocals' laat je in 2,5 minuut precies horen wat je kan verwachten: "the fuzz is everywhere". De volgende track heeft een iets hoger meezing gehalte, *Wars on the hand of time* van The Not Quite is de eerste vinyl release van deze band. Enkele nummers verder vind je een pareltje van Sick Rose, de eerste niet Amerikaanse band op de plaat (Italië, red.). In *Don't come with me* herken je direct het garage geluid van de jaren '80 namelijk: het Farfisa orgeltje wiebelend door het hele nummer. *Something Weird* van The

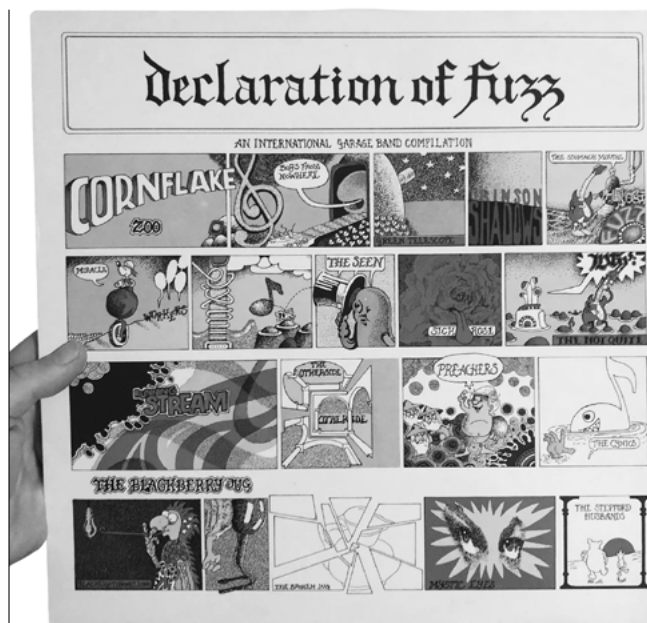
Stomachmouths neemt eerst de vrolijke afslag, maar eindigt in een psychedelische draaikolk. De vergelijking met The Mummies kan je hoofd niet verlaten als je naar deze Zweden luistert. De afsluiter van de eerste kant zet ons weer met beide benen op de grond. *Nowhere to run* van The Cynics.

Kant b begint met *Miracle Workers* L.O.V.E. een Ramones achtige binnenkomer van de band uit Portland. *Why aren't there is* de signature tune van The Stepford Husbands, misschien wel het beste nummer op de plaat. "Heerlijk gruisig opgenomen en gespeeld, het is direct, chagrijnig en toch menselijk. Het broeierige orgel en de klagende vocalen vormen een mengelmoe van beukende drums en speelse gitaar die met brute kracht op de achtergrond aanwezig zijn" volgens Timothy Gassen. Dan zowaar ook een Nederlandse bijdrage; *The Otherside* heeft ons met niet meer dan twee EP's verblijd. Say those magic words valt wat meer weg tussen het geweld, maar heeft

Een tijd geleden kocht ik een garageverzamelaar uit 1986. Geen verzamelaar met het beste van de 'class of '66', maar een verzamelaar van het in het begin jaren '80 opkomende garage genre. Na een paar keer draaien realiseerde ik me dat het toch wel een pareltje is. Wellicht wel met een wat pretentieuze titel: *Declaration of Fuzz* (Glitterhouse Records '86). Een declaratie is een verantwoording, een statement. Een fuzz statement? Is het een 'true declaration of fuzz'?

iets charmants door de overduidelijke invloed van de eigen Nederlandse sixties punk historie. Het laatste nummer wat ik wil aanstippen is van het Schotse Green Telescope, *Make me Stay*. Een beetje vreemde eend in de bijt, maar een tijdloos nummer wat de wat meer poppy kant van garage raakt. Een rake mix tussen psychedelisch, indie pop en garage. Misschien wel het meest 'eigen' nummer op de plaat. Jammer dat ook deze band ons slechts twee EP's heeft gegeven.

In de wereld van 1986 die qua gitarmuziek gedomineerd werd door hair metal, new wave en een handvol indie bands, moet dit voor iedereen een verfrissende plaat zijn geweest. Kortom niet de eerste, maar wel degelijk een echte Declaration of fuzz. Volgens Randy Love in zijn *Psychodelicatessen* fanzine (1 december 1986): "This is a great introduction into the world of psycho junk rock and roll, baby!" En daar sluit ik me volledig bij aan. Dus... kijk eens of je een blauw of roze exemplaar kunt bemachtigen. ■

Side 1: (1) Boys From Nowhere- *Jungle Boy* (Columbus, OH, U.S.A.) (2) The Not Quite- *Wars Or Hands Of Time* (Wethersfield, CT, U.S.A.) (3) Blacklight Chameleons- *Door* (New York, NY, U.S.A.) (4) Sick Rose- *Don't Come With Me* (Turin, Italy) (5) The Seen- *Hey Joe* (Boalsburg, PA, U.S.A.) (6) The Blackberry Jug- *Blackberry Jug* (Bamberg, Germany) (7) Mystic Eyes- *I'm Glad I Walked Out The Door* (Buffalo, NY, U.S.A.) (8) The Stomach Mouths- *Something Weird* (Stockholm, Sweden) (9) The Cynics- *Nowhere To Run* (Pittsburgh, PA, U.S.A.)

Side 2: (1) Miracle Workers- *L. O. V. E.* (Portland, OR, U.S.A.) (2) Cornflake Zoo- *13 Stations* (Stockholm, Sweden) (3) The Stepford Husbands- *Why Aren't You There?* (New York, NY, U.S.A.) (4) The Otherside- *Say Those Magic Words* (Utrecht, Holland) (5) Crimson Shadows- *Gonna Make You Mine* (Stockholm, Sweden) (6) Running Stream- *I Never Loved A Girl* (Vienna, Austria) (7) The Green Telescope- *Make Me Stay* (Edinburgh, U.K.) (8) The Preachers- *Cryin' Shame* (Uppsala, Sweden) (9) The Broken Jug- *2120 South Michigan Ave.* (Bamberg, Germany)

Luisteren en meer lezen?

LP; *Declaration Of Fuzz*; Glitterhouse Records; RP 10663

Boek; *The Knights of Fuzz*, the new garage and psychedelic explosion; Timothy Gassen; ISBN 978-0-9797337-3-4; *Garage Nation* 1995; 2014

AL BEN JE PAAAS, HET ENIGE WAT BOEIT IS DAT JE VAN METAL HOUDT EN DAAR HARD OP GAAT

Kiko Reitsma (2001) geboren in Tilburg en opgegroeid in Den Bosch, is muzikant en kunstenaar, maar bovenal metalhead. Als bassist van de Eindhovense 'thrash mosh metal machine' band Headless Hunter speelt hij alle OJC'S plat. In juni 2024 studeerde hij af aan de kunstacademie, de St. Joost in Den Bosch met een film, een aantal collages en een collectieve sculptuur. Naar aanleiding van zijn Bauhaus tattoo, raakte ik aan de praat met Kiko, in de Eindhovense burger tent Vegan Heroes. Ik ging hem volgen en leerde ook zijn beeldende werk kennen. De autonome thrasher, daar wil ik meer over weten. We spreken elkaar op afstand, Kiko in zijn met posters en vlaggen volgehangen slaapkamer bij moeders thuis in Den Bosch, ik in mijn studio in Rotterdam.

TEKST: PERNILLA ELLENS
FOTO: KIKO REITSMA EN SETH
ABRIKOOS

Hoi Kiko! Ten eerste ben ik benieuwd naar jouw verschillende identiteiten, als kunstenaar, muzikant en metalhead. Hoe zie jij jezelf?

Ik zie mezelf niet als muzikant of als kunstenaar, maar vooral als metalhead. Elke metalhead die ik ken, die

maakt. Creativiteit hoort bij de subcultuur. Iedereen doet iets voor de community en participeert op eigen wijze. Metalheads hebben platenwinkels, organiseren shows, maken muziek en posters. Iedereen draagt zijn steentje bij op zijn eigen manier. Ik heb kunst gestudeerd en ik maak

muziek, maar ik ben gewoon een metalhead die zijn ding doet.

Ik ben benieuwd naar het kunstwerk Heavy Duty. Hoe kwam je op het idee voor dat kunstwerk?

Een battlevest is een jasje zonder mouwen waar je patches op naait van al je favoriete bands, die veel metalheads dragen. Ik heb zelf altijd een battlevest in progress [Kiko laat doos met patches zien]. Het is uiteindelijk diep persoonlijk maar ook symbolisch object, omdat het laat zien wie je bent en waar je voor staat. Mijn battlevest is ook beschreven door vrienden en bands. Elk battlevest is uniek. Juist omdat het zo'n individueel object is, wilde ik er een community ding van maken. Ik heb een grote doek uitgeleend aan vrienden die er zelf hebben opgezet wat ze wilden. Zo werd het niet alleen van mij, maar werd het doek een kunstwerk met een verbindende factor. Tijdens mijn afstuderen heb ik het werk op een grote tafel gelegd met patches eromheen, en andere mensen uit de metalscene uitgenodigd om mee te werken. Zo werd het werk ook een performance. [lachend]: Ik heb gewoon gezegd: Kom, we gaan doen waar we goed in zijn, namelijk bier drinken, metal luisteren, en patches naaien!

Het werk is ook tentoongesteld in kunstruimte Marres in Maastricht, eerder een white cube dan een donkere metalruimte. Hoe was het om te exposeren in die omgeving?

In het begin was het even spannend, maar daarna vond ik het erg grappig om een stukje metalscene

mee te nemen in een andere wereld. Het was ook leerzaam om het werk in deze context te zien, in relatie tot de andere kunstwerken. Sommige andere werken in de ruimte waren duister en horrorachtig. Zo was er een traditioneel altaarstuk met een projectie en een animatie, waar ik helemaal mee obsessed was. Het is niet zo bedoeld, maar het was wel supermetal. Daarom vind ik het leuk om mee te doen, omdat ik zo ook weer nieuwe perspectieven op metal krijg. Ook leer ik mijn eigen werk weer van een andere hoek benaderen.

Wat waren de reacties dan op jouw werk, hoe zien anderen het?

Mensen die niet uit de metalscene komen, herkennen de beeldtaal wel uit de underground, maar brengen die in verband met andere subculturen. Bij mijn collages dachten mensen bijvoorbeeld aan straatcultuur en graffiti. Dat is niet iets waar ik zelf direct inspiratie uit haal, maar het is wel een interessante associatie. Er is natuurlijk een grote overlap tussen metal en hiphop, maar ik ben zelf nog niet echt naar andere culturen toe gegaan. Ook kom ik, door mijn werk aan een publiek buiten de metalscene te tonen, steeds dichterbij de essentie van metal. Wat is het nu precies, hoe zien anderen het?

Wat is dan de essentie van metal, waarom pakt het jou en laat het je niet meer los?

Ik ben daar nog niet achter, maar het blijft me mateloos boeien. Ik voel me heel erg aangetrokken tot dat oergevoel, het is bijna sekse-achtig. Dit leven zou je bijna

kunnen vergelijken met mensen die streng religieus zijn. Maar ik zie metal als iets goeds, het is niet de bedoeling om anderen pijn te doen. Je hoort ergens bij, en alles wat je doet heeft daarmee te maken. Er is een soort aantrekkingskracht waar mijn hele bestaan omheen draait. Voor zover ik het kan beoordelen is het niet schadelijk, het is alleen maar fijn. Ik haal er dingen uit en het geeft me kansen. Ik zou nooit geen bandshirts dragen, als ik niet als full metal warrior naar m'n baan kan ga ik daar gewoon niet werken. Ik vind het fascinerend dat het zo mijn hele wereld draaiende houdt.

Jouw kamer, met de MTV Headbangers Ball vlag die achter je hangt, lijkt wel een tijdscapsule uit eind jaren '80. Wat is je fascinatie met die tijd?

De periode van 1986 - 1997 is mijn favoriete periode. Dat heeft te maken met dat dat de golden age was van metal, en metal is mijn hele leven. Toen kwamen alle bands op die we nu kennen en kreeg die cultuur ook zijn vorm. Ik voel een hele sterke band met die tijd, terwijl het meer de tijd is van mijn ouders. Ik heb die tijd niet meegemaakt, maar ik wil er alles over weten. Ik ben sowieso gefascineerd door het verleden, en wilde altijd graag bibliothecaris zijn. Ik hou van oude dingen en verhalen verzamelen. Tegenwoordig is newschool metal zoals deathcore en metalcore populair, maar ik ben een oldschool metalhead. Qua persoon ben ik heel progressief maar qua muzieksmaak ben ik echt een boomer. Ik vind moderne muziek leuk als het klinkt alsof het maximaal 1997 is.

Metal heeft natuurlijk een rijke geschiedenis, maar hoe is de scene nu?

Er is wel een probleem in de metalscene. Metal is een groep van outcasts, waardoor er veel verschillende soorten extreme mensen rondlopen, waaronder helaas ook neo-nazi's. Vroeger heb ik daar wel te maken mee gehad en dat was niet leuk. Er was wel een tijd dat ik me heel verloren voelde in de rechtse wereld van metal. Metal heeft natuurlijk een stoerheid, het representeert het rebelse, de rock 'n roll, de bikers. Rechtse metalheads zien die stoerheid als iets mannelijks. Maar stoerheid is een houding die net zo goed geldt voor non-binaire personen en vrouwen. Het is weer dat oergevoel, van wij

tegen de wereld. Dat is een sterke kracht, maar niet iets puur mannelijks. De reden waarom ik zoveel met subculturen bezig ben is omdat ik half Surinaams en half Nederlands ben. Ik voelde me nooit ergens bij horen, totdat ik mijn huidige vriendengroep van metalheads vond. Die waren op dezelfde manier geïnteresseerd in losgaan, in duistere shit, in muziek. Veel metalheads hebben wel wat meegemaakt, het zijn buitenbeentjes. Dan kom je bij een groep waar je wel bij hoort en daarom is er respect. Al ben je paars, het enige wat in mijn community boeit is dat je van metal houdt en daar hard op gaat. Dat is ook de boodschap van mijn werk: in de metalcommunity is er voor iedereen een plekje. ■

AGENDA

JANUARI

Getdown Services | 21 januari | Effenaar | Eindhoven
The Brian Jonestown Massacre | 30 januari | 013 | Tilburg
Wasted Youth Club + Abdomen + Paracetemøl | 30 januari | Hall of Fame | Tilburg
The Sleeveens + The Covids + Fuck Fuck Fuck | 31 januari | Slachthuis | Haarlem!

FEBRUARI

Fleur | 1 februari | Café Wilhelmina | Eindhoven
Melts | 2 februari | Altstadt | Eindhoven
Timo van Lierop (Mooon), the Föhns en Gooseking 3000 | 15 februari | V11 | Rotterdam
Delivery | 19 februari | Vera | Groningen
The Meffs | 26 februari | Altstadt | Eindhoven

MAART

DITZ | 3 maart | Rotown | Rotterdam
Eddie and the Roadcrew + NO BRAINS | 5 maart | The Cat's Back | Tilburg
Lambrini Girls | 15 maart | Effenaar | Eindhoven
Split Dogs | 22 maart | Café The Jack | Eindhoven
Descendents + Circle Jerks + Negative Approach | 23 maart | Effenaar | Eindhoven
Rats on Rafts + Dorpsstraat 3 + Nouveau Vélo + L'orne | 27 maart | Effenaar | Eindhoven
Parker Fans | 27 maart | Altstadt | Eindhoven

APRIL

Nagasaki Swim | 3 april | Altstadt | Eindhoven
Tramhaus | 4 april | 013 | Tilburg
The Delines | 5 april | LantarenVenster | Rotterdam
Paul Collins plays The Nerves & Paul Collins Beat + Misselijk | 6 april | dB's | Utrecht
Snapped Ankles | 6 april | Effenaar | Eindhoven
Supersuckers | 13 april | dB's | Utrecht
Pixies | 29 april | 013 | Tilburg
Bug Club | 30 april | Altstadt | Eindhoven

EXPOSITIES

Shape Shift: Stijn Stevens, Tim Mastik en Ralph Roelse | t/m 15 feb | Ruby Soho | Den Bosch
Nick Cave - The Devil: A Life | t/m 9 maart | Voorlinden | Wassenaar
Michaël Borremans: A Confrontation at the Zoo | t/m 23 maart | Voorlinden | Wassenaar
Supreme: Resampling the World | t/m 23 maart | Design Museum | Den Bosch

BUKBLAD

Nummer 9 - Januari 2025

Oplage: / 350 exemplaren

Contact: info@bukblad.nl

Website: www.bukblad.nl

Redactie:

Edwin Timmers | redactie, tekst en eindredactie

Mark Olijslagers | redactie en opmaak

Roel van Berloo | redactie

Stijn van der Vleuten | redactie, opmaak en ontwerp lettertype koppen

Tarek Beshta | redactie, opmaak en handlettering koppen

Aan dit BUKBLAD werkten mee:

André Steenbergen | tekst

Anna Fleuri Wolters | artwork cover

Brenda Mertens | fotografie

Dico Bak | tekst

Guussie M Achterlicht | tekst

Jaap Maas | tekst

Jan Timmers | schilderij

Jonas Sars | fotografie

Kiki Mulder | gedicht

Maartje Kunnen | tekst

Pernilla Ellens | tekst

Reverend MC & Pappa Shotgun | tekst

Gratis afhalen of op de mat?

BUKBLAD is gratis af te halen bij de diverse gratis afhaalpunten. Wil je BUKBLAD thuis ontvangen, dan kan dat. Wanneer je zelf de portokosten voorrekening neemt, sturen we je het kleinood toe. Kijk op onze website www.bukblad.nl voor meer informatie. Schrijf je dan meteen even in voor de nieuwsbrief zodat we je op de hoogte brengen bij het verschijnen van een nieuwe editie of andersoortig nieuwswaardige berichten.

In nauwe samenwerking met:

Bottom Shelf Records en De Waaghals.

**BOTTOM SHELF
RECORDS**

